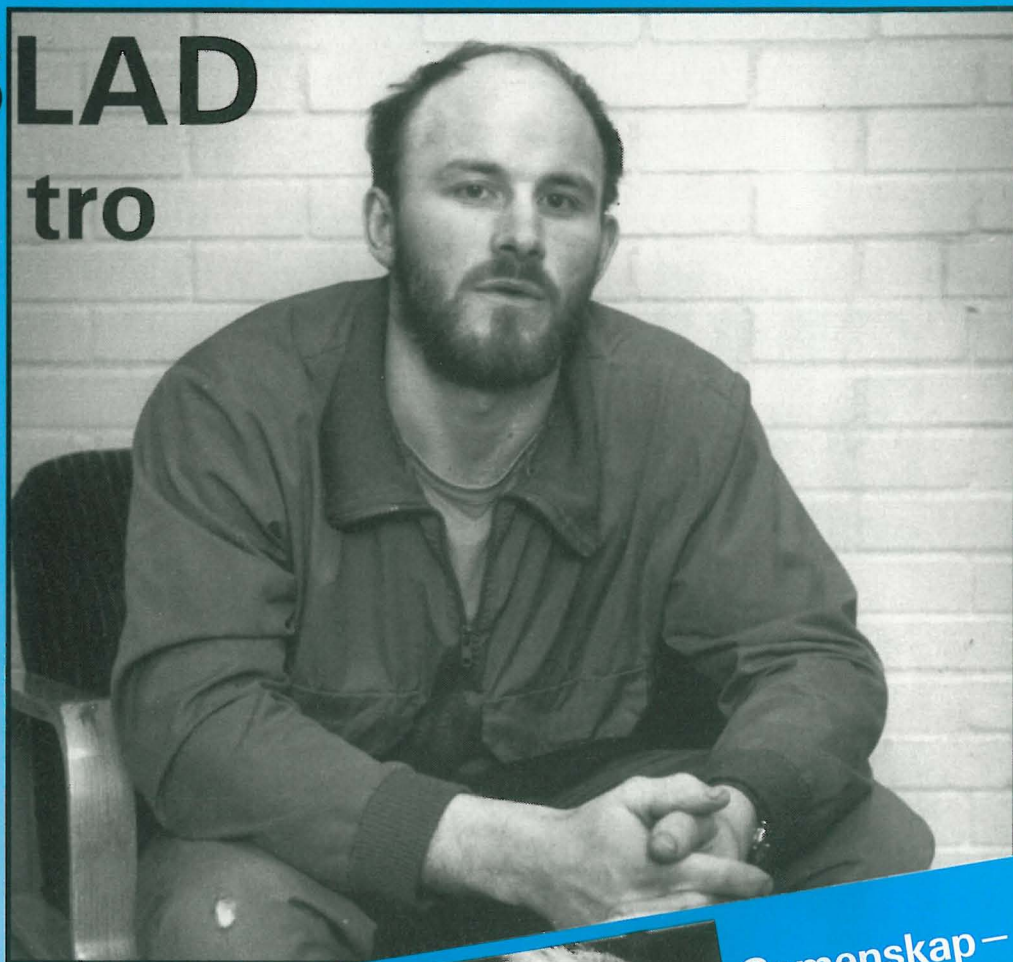

MIDNATTSROPET

FÄNGSLAD – för sin tro

Att följa sin kristna tro och övertygelse är inte alltid friktionsfritt. Det har Alvar Dahlberg från Norsjö fått erfara. Just nu avtjänar han ett fyra månader långt fängelsestraff.

Sidan 2–3

– Man måste bränna alla broar!
Intervju med Verner o Anita Eriksen.

Sidan 10–11

Gemenskap – vid Herrens bord
Predikan av Arne Imsen

Sidan 12–13

**Full aktivitet på
Bällsta**

MissionsCenter

DU SKALL ICKE DRÄPA

SOLDAT
- I HERRENS
ARMÉ

Alvar Dahlberg, 25, från Norsjö i Västerbotten är dömd till fyra månaders fängelse.

Hans brott: vägran att lära sig döda människor.

Trots att försvarsmakten skär ned och frikallar urskiljningslöst skall Alvar, småbarnsfar och familjeförsörjare, sönna sitt "brott".

Stina Fridolfsson har träffat honom.

■ ■ ■ Efter drygt fem års utredningar, sextio dagsböter och ytterligare funderande, undersökande och dömande, har myndigheterna bestämt sig vad som närmast ska ske med Alvar Dahlberg. Han ska avtjäna fyra månader på anstalt. Varav två villkorligt. Och detta för att han har en övertygelse som utredaren sammanfattade åt honom så här: "Enligt min personliga övertygelse och kristna tro och samvete kan jag ej medverka i någon militär verksamhet. Det strider mot Guds bud och Jesu ord att döda människor."

Alvar Dahlberg bor tillsammans med hustrun Christina och lille sonen Aron på Kläppen i Norsjö. Efter att ha tillbringat några perioder i Maranataförsamlingens missionscenter i Stockholm, där han också förenades med sin livsledsagarinna, beslöt han att med familjen flytta upp till hemgården i Norsjö, där hans föräldrar under många år troget tjänat Gud. I bokkaféet Klara Toner som modern Sandy

drev, förmedlades mången hälsning från ovan till besökarna. Och genom större och mindre möten, marknadsförsäljning och övrig kolportörsverksamhet, försöker Alvar ivrigt få hemmet på Kläppen att fungera som avskjutningsramp för evangelisation i övre Norrland.

Gudsman – inte karriärst

Nu ska han alltså sättas i fängelse. Och det i en tid då annars ynglingar blir friställda från militärtjänst för att försvaret vill skära ner på regementen och antal militärer. Grannarna i bygden känner familjen Dahlberg som fridsam, om än litet annorlunda, och de tycker det här är konstigt. Alvar blev omskriven i lokalpressen när föräldrarna valde att bereda honom hemundervisning istället för den allmänna skolundervisningen. Skälet var att man önskade att han skulle bli en gudsman och inte en karriärst. Och

nu blev Alvar omskriven igen. Det var när tingsrätten dömde honom för att han vägrar lära sig att döda.

MR fick tillfälle att i samband med julen besöka det gästfria hemmet och ställa några frågor till Alvar.

Vad innebär frälsning för dig? Alvar svarar lungt och eftertänksamt. Hans utpräglad norrländska bondkynne präglar och ger tyngd åt deklarationerna:

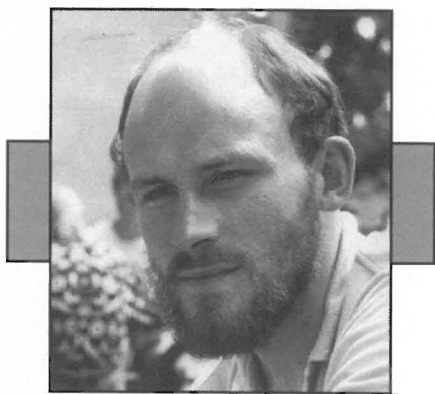
– Frälsning innebär ett evigt hopp. Det betyder ju egentligen "frihalsad". Bibeln talar om att gå från död till liv. Man blir medborgare i ett annat rike när man föds på nytt. Och detta påverkar ens tänkesätt och handlande. Frälst FRÅN världens väsende. Befriad. Det handlar om försoning, upprättelse och kontakt med Frälsaren. Frälsningen innebär att min håg står till något annat. Man upplever distansen – svalget mellan världens barn och mig. De lever som om det fanns bara ett här och nu. De har trångt perspektiv på tillvaron, och vill aldrig

tänka på och tala om döden och det som finns bortom. Ändå är det ju så att 'en ung man KAN dö, men en gammal man MÅSTE dö'. Men döden verkar ändå komma så hastigt för en del...

Frälst TILL ett levande hopp: Jesus kommer! Kommer han inte medan jag lever, så vet jag i alla fall att jag går hem till Gud: "Först skola de i Kristus döda uppstå, sedan skola vi..." Att 'frukta Gud' har stora konsekvenser redan här i tiden. Inte minst när det gäller frågan hur man ska ställa sig till krigsmakten.

Väckelsekristendom

Alvar är "läsare" i ordets fulla, underbara och gedigna bemärkelse. Särskilt litteratur som behandlar väckelsehistorien och dess ledargestalter söker

han ivrigt rätt på. Han sitter medan vi samtalar på soffan, med en trave Evangelii Härold från början av 60-talet. Han har hittat en informativ och bra artikelserie om katolska kyrkans aktiviteter genom århundradena. Det var den välinformerade och erfarne missionären Willis Säwe som forskat och skrivit.

– Den som inte känner sin historia, kan inte heller lära känna framtiden. Tyvärr är det svårt att få tag i litteratur. Inga tryckerier trycker längre upp sådana skrifter. Det verkar inte finnas evangelisationsbehov. Det är förstås inga pengar att hämta i den typen litteratur. För väckelsehistoria säljer inte bra. När evangelisationsmotivet inte finns kvar, har man ingen anledning längre att ge ut dessa böcker. Det var betecknande att man på lapplandsveckan i somras inte hade mer än ett par böcker av Lewi Pethrus. Det verkar som om pingstvännerna inte längre har behov av att lyfta fram sin egen historia och vad väckelsens ledande profiler sagt. Tidsandan och tidsläget är inte i linje med sådana skrifter. Ändå vet vi att just det skrivna ordet är absolut bästa metoden att sprida evangelium!

Alvar trevar inte i uttrycken längre. Han pratar säkert och genomtänkt. Det är kolportören i honom som nu har ordet. Och han talar av erfarenhet och med den kallelsemedvetne evang-

elistens vanda.

– Märkligt att utvecklingen gått så fort... Det är smärta och vemod i rösten. Och Alvar blir tyst en stund. Så återtar han:

– När man ser den väckelsekristna linjen genom historien, är det inspirerande läsa om dem som gått före. Tänk att Gud har råd att låta människor gå i döden. Han tar hem dem NÄR DET TJÄNAR HANS SYFTE. Men han kunde även befria dem när det tjänade hans syfte. Till exempel Petrus och Paulus när de befriades av änglar. Och Daniel och hans vänner. "Om vår Gud, den som vi dyrka, förmår rädda oss, så skall han ock rädda oss ur den brinnande ugnen och ur din hand, o konung. Men om han icke vill det, så må du veta, o konung, att vi ändå icke dyrka dina gudar, och att vi icke vilja tillbedja den gyllene bildstod som du har låtit ställa upp." Den som lever avskild för Gud vet hur han ska handla i alla situationer – vad än konsekvenserna blir.

Hur upplever du möjligheterna att nå människor med omvändelsebudskapet i vår tid?

– Människornas sinnen är mycket bombarderade av alla intryck. Det är svårt att förmå människor att lyssna till evangelium. Det är verkligen 'dåliga odds' för Gud nu. Många religiösa väntar på och talar om 'den stora väckelsen'. Väckelse har vi nu i öststaterna, där människor i sin nöd söker Gud. Gud är ju beroende av människans fria vilja. Där det inte finns någon mottaglighet, kan han inte göra något. Lagen om sådd och skörd går igen. Man har sått egoism och främlingsfientlighet i vårt land. Det slår nu igenom när vi får sämre tider. Det kommer att visa sig vad svenska folket går för. Väckelsen slog igenom på 1700-talet, 1800-talet och i början av 1900-talet. Väckelsevåg på väckelsevåg böljade fram. Det är klart att makthavarna utnyttjade detta, men det fanns i alla fall respekt för Guds Ord. Nu är Sverige ett hednaland. Och budbärarna har sina medier i press, radio och TV. Det religiösa slår över i ockultism. Kristenheten håller på med föreningsliv. Evangelium blir uddlöst.

Är du pessimist?

– Ja, visst är det mörkt i tiden. Men det finns fortfarande hopp för varje individ som omvänder sig.

Psykologsamtal

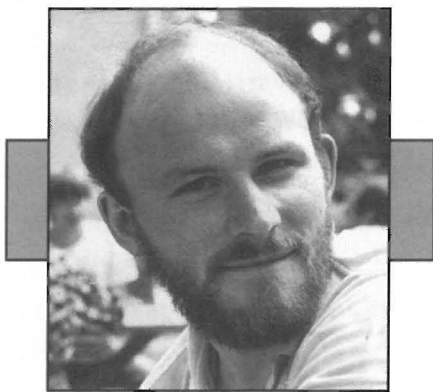
Nu ska alltså Alvar in i fängelse. Hustrun Christina och ettårige sonen Aron blir utan försörjare under tiden. Och troligen hinner Christina föda andra barnet medan fadern sitter in-spärrad.

Är det nödvändigt att vara så radikal?

– Det är egentligen underligt att de

kristna som av tradition varit åtminstone vapenvägrare, nu har en benägenhet att glida över till vapentjänst. Men även tanken att göra vapenfri tjänst inom totalförsvaret stör mitt samvete; eftersom jag då i alla fall skulle vara en kugge i krigsmaskineriet och få krigsplacering. Jag är inte fosterlandshatare eller latmask. Jag vill arbeta med mina händer. Den här underliga förkunnelsen om att de som vapenvägrar är besatta, eller att de borde be om förlåtelse för sin övertygelse, förstår jag inte vad den har sin grund i. Och en kristen bekännare som kan göra vapentjänst, måste vara väldigt kluven i sitt sinne. Hur hantear han det kristna kärleksbudskapet för att i Guds namn kunna mörda en människa som Jesus lidit döden för? Ondskan finns ju latent hos varje människa. Och genom militarismen organiseras den och släpps loss.

Situationen i vårt land just nu är knepig. Försvaret friställer flera tusen som faktiskt vill göra värnplikt. Samtidigt sätter de i fängelse medborgare som totalvägrar. Det finns inte pengar till att ha försvaret lika manstarkt som förr. Men ha långa utredningar med och hålla vapenvägrare i dyrt fängsligt förvar, måste man tydligen för att kväsa de oppositionella! Alvar har en hel attachéväska full med undersökningsprotokoll och rättegångshandlingar från alla turer innan fängelsedom föll. Ett digert dokument, sju maskinskrivna A-4 sidor som utgjorde sammanfattning av ett fyra timmar långt samtal en psykolog hade med Alvar för att utgrunda orsaken till hans opposition, hade dokumente-

rat intressanta delar av Alvars trosbekännelse. Vi återger några avsnitt. Alvar benämns "D" (Dahlberg) i utredningen:

"Hela syftet med militärutbildningen är felaktig. Att blint lyda order om att döda människor skulle vara emot hans samvete."

"Redan som barn började D fundera på frågan om det fanns någonting som rättfärdiggjorde dödande. För D har bibelbudskapet att 'vända andra kinden till' alltid gällt."

"D:s pappa gjorde vapenfri tjänst och brodern är totalvägrare. Men D har

fortsättning sidan 26

ARNE
IMSEN

Varje kristen som vill ta sin sak på allvar; förankra sin tro i Nya Testamentets värld, och sedan ta konsekvenserna av denna tro, leds i in i konfrontation. Den konfrontationen kommer självklart inte de kristna att framstå som segervinnare, utan som förlorare.

I bibeln möter vi många troshjältar, och vi måste fråga oss om de är vinnare eller förlorare. Sammanfattningen av alla dessa enskilda individers hjälptebragder i olika tider beskrivs på ett skakande sätt i Hebr. 11.

Den verklighet de fick acceptera i tiden, var utan fysiska möjligheter att erövra någonting av den lycka och framgång som världen och det etablerade samhället kunde erbjuda. De valde av fri vilja denna lott, och upplevde som triumf det som alla människor borde uppleva som ett förfärligt nederlag och ett totalt fiasko. Människorna i deras omgivning menade att problemen skulle göra det omöjligt för dem att uträtta något i tjänst för Gud. Dessa troshjältar menade tvärtom, att detta var deras enda möjlighet att förverkliga det uppdrag Gud gett dem.

De stora förlorarna i världen – BIBELNS TROSHJÄLTAR

Vi som kristna har enormt mycket att lära av historien. Men det förefaller vara omöjligt för oss att ta den inöver oss och omvända oss innan det är för sent. När man går tillbaka till källorna och börjar ösa ur dem, så förstår man att allt som händer nu har på något sätt skett tidigare. Det finns vissa olikheter, men rent principiellt är det gamla skeenden som går i repris. Men människan visar ständigt en tafatthet och vanmakt inför händelserna. Vi behöver verkligen skaffa oss historisk kunskap på alla områden.

En av de frågor som på ett speciellt sätt hör julen till, är barnens situation i vårt samhälle. Barnen och familjen, barnen och församlingen, barnen och skolmiljön, barnen och samhället i övrigt. Det är enormt många fält, där man verkligen bör analysera och dra slutsatser.

Om vi är så pass ödmjuka att vi kan ta emot av det historiska tillflödet av uppgifter och information, så lär vi oss en hel del. 1858 fanns det en fråga som mer än andra dominerade i de debatter som av olika historiska orsaker aktualiserades bland baptister. Det var frågan som skulle kunna formuleras så här: "Bör vi låta våra barn undervisas i kyrkans skolor? Varför ställdes frågan? Och vad blev resultatet? Vi kan konstatera att man sa nej, och döparpionjärerna beslöt att med det snaraste inrätta s.k. vardagsskolor.

Det större sammanhanget förstår man av det man kan läsa i en tillbakablick och historisk exposé utgiven av Filadelfiaförlaget 1936, författad av G. E. Söderholm. Boken heter "Martin Luther om dop, 'vederdöpare' och 'svärmeandar'". Man förstår problemets karaktär av de mycket viktiga frågor som togs upp. Det gällde inte bara skolan och kyrkan. I ett vidare sammanhang upptäcker man att det gällde egentligen den kristne och staten. Skolfrågan var alltså inte en isolerad fråga, skild från övrig problematik som hade med den kristnes förhållande till staten att göra.

Märkligt nog så ställs inte dessa frå-

gor idag. Man säger att situationen är helt annorlunda – vilket den ju inte är. Ytligt sett så är den annorlunda, men den teologiska konflikten finns ju kvar, även om man politiskt och socialt har kompromissat sig fram till en lösning. Det teologiska problemet är fortfarande olöst och har så småningom övergivits. Ett uttryck för den syn väckelsepionjärerna hade, ska jag ska citera från denna skrift:

"Så voro de förföljda och föraktade sekterna även i detta stycke långt före sin samtid i verkligt andlig upplysning." De var inte efterblivna som de stämplades, utan mycket förutseende, och kom att på ett alldeles speciellt sätt, med sina egna liv som insats att kämpa för frihet. Det var alltså en frihetsrörelse som inte var politiskt betingad, utan religiöst – teologiskt.

Väckelsepionjärerna menade att rågångarna mellan den kristna församlingen och staten måste dras upp, och vara synliga och odiskutabla. Där hade de sin principiella inställning som ofta uppfattades som avvisande eller som en form av statsfientlighet, vilket det naturligtvis inte var. Det var en fråga om andlig upplysning, och inte om mörkermäns aktiviteter.

"Den helige Ande är i alla tider en bättre läromästare och andlig vägledare än även de förnämsta teologiska högskolor." Det var alltså inte den teoretiska, akademiska teologin, utan den praktiska som skulle synliggöra just det unika hos den kristna församlingen. "Den helige ande lär även människorna att praktisera sin kunskap i livet. Vad det än må kosta. Och det är därigenom som Gud meddelar mer av sitt ljus. Den som gör Guds vilja, han förstår den."

Denna förkunnelse är tidlös. Den kan formuleras på olika sätt, men rent substansiellt har den ett innehåll som är aktuellt i alla tider – också i vår tid; oberoende av vilket statsskick eller vilken styrelseform som existerar

Den parfymerade

Text:
JAN EGIL
HAFSAHL

Den postmoderna människan är ett ensamt föräldralöst barn, förlett av alla gudar, utan rötter och utan framtid, hänvisad till jakten på ett glödande nu. Resultatet har blivit att människor flyr från den värld de varken kan förstå eller förmår påverka – de flyr in i mediernas parfymerade eskapism. Den värld vi möter är silad genom mediernas filter och underkastad deras personalisering och dramatisering. Det är denna konstruerade "verklighet" som utgör det offentliga underlaget för debatt och vetenskap.

Värld genomgår en mediaexplosion – en explosion som angår oss alla; vår verklighetsförståelse och vår världsbild. Som läsare, lyssnare eller tittare är vi alla förbrukare eller mottagare, av mediernas informationer och påverkan i ljud, bild, eller på papper.

Med den utveckling vi har sett i me-

diavärlden de senaste åren, kan medierna inte längre betraktas som mediatörer, dvs förmedlare. De nöjer sig inte med att avspegla eller avbilda. Medierna producerar verkligheten.

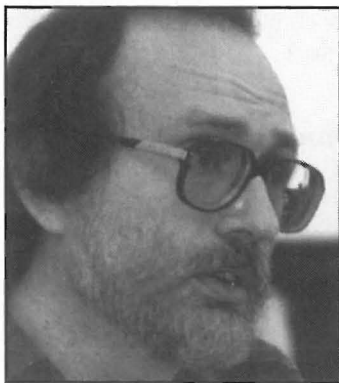
Den nya verkligheten

Vi lever i ett samhälle där man för att undgå motstånd från natur och människor, söker sig till en ny verklighet som är skapad av medierna. I medier-

nas simulerade verklighet framstår världsbilden som "mer verklig än verkligheten." Man behöver inte längre övervinna något motstånd för att möta världen. Livet kan levas i medierna – kärlek, hat, glädje, sorg, natur och dramatik – mer intensivt än i den grå verkligheten, och utan den frustration som följer med ens egna erfarenheter.

Mediernas bild av verkligheten blir en förebild. Människor formar sin er-

eskapismen

Skrämmande realistisk och verklig är den analys av vår mardrömslika mediavärld som Jan Egil Hafsahl publicerade i tidningen Pilgrimmen för någon månad sedan. Artikelns har uppmärksammats i fackkretsar, och vi är glada att även Midnattsropets läsare får ta del av den. Även om exempel hämtas från norska media, så är situationen fullt jämförbar med svenska förhållanden.

farenhet efter mediernas hyperrealitet, där information och utbud flimrar över skärmen och över veckotidningarnas kolorerade sidor. På tidningarnas förstasidor möter oss fiktiva mediabegivenheter med samma självklara status som de verkliga. När exempelvis händelserna i en amerikansk tvålopera omtalas tillsammans med politiska händelser borde det vara orsak till eftertanke.

Filmens värld har samma realitet som den politiska världen, därför att de två världarna är producerade efter samma form – den form som utkristalliserar sig när medierna skall marknadsföra sig och kämpa om en blaserad publik som har fått sin uppmärksamhet formad av supermarknadens utbud.

Den mediaskapade verkligheten innehåller ett dynamiskt element som gör den instabil. Politiskt och ekonomiskt formas utvecklingen av marknadens kamp om andelar, ett krig som styrs av sina egna brutala kriterier, där vägen mellan succe och fiasko är synnerligen kort. En instabil verklighet skapar instabila människor. Där den mänskliga identiteten ständigt är under omskapande för att motsvara marknadens krav, läggs drömmen om stabila och hela människor i grus.

Socialisering

Där stabilitet och tradition inte längre är rötter i socialiseringsprocessen, bryts det inre sammanhanget mellan skapelse, vetenskap och normer ned.

Neil Postman lanserade i tidigt 80-tal uttrycket "den förlorade barndomen", där han i boken med samma namn pekar på hur medierna river ned väggarna runt barnkammaren och ersätter den med fönster mot världen – mediavärlden. Media sörjer inte bara för att information om samhället kommer barnen till del, tvåloperornas fiktioner förtäljer också barnen om vuxenvärlden, om narkotika och alkohol, om sexualitet, drama, hat

och kärlek.

Den avskärmade barndomen upplöses framför skärmen, och alla normala skillnader mellan barn- och vuxenvärld suddas ut. En modern tioåring är inte längre ett generat och naivt barn, utan en repliksäker miniatyrvuxen med god översikt över alla livets mysterier.

Identitetskris

Den enorma mängden av information och utbud alla människor idag utsätts för, trotsar varje försök till helhet och i reklamens namn uppmanas man att byta karaktär flera gånger om dagen. All försäljningshämmande bindning till en personlig identitet bryts bevisligen ned genom mediernas utspekulerade medel att skaffa uppmärksamhet från sin publik.

I det postmoderna universum finns ingen helhet, och ingen osynlig hand som garanterar harmoni bakom aktörernas ryggar. Det finns inte något absolut, något sant, gott eller äkta.

Människan styrs av sina drömmar, och drömmarna styrs av drömfabrikanterna. Medierna bryter mentalt ned gränser mellan fantasi, fiktion och verklighet, samtidigt som människan reellt lever i många världar, en politisk mediavärld, en mediavärld med glamour och action, och en apatisk vardag styrd av knapp tid och små resurser.

Den postmoderna människan är ett ensamt föräldralöst barn, förlett av alla gudar, utan rötter och utan framtid, hänvisad till jakten på ett glödande nu. Resultatet har blivit att människor flyr från den värld de varken kan förstå eller förmår påverka – de flyr in i mediernas parfymerade eskapism.

Den filtrerade sanningen

Den värld vi möter är silad genom mediernas filter och underkastad deras personalisering och dramatisering. Det är denna konstruerade "verklig-

het" som utgör det offentliga underlaget för debatt och vetenskap. Det är den stiliserade och fragmentariska verklighet nyhetsuppläsaren presenterar för oss i sina bulletiner – en verklighet som framställs i starkt appellerande och känslomässig form, men som samtidigt frångår oss möjligheten att komma in i något förhållande till världen vi möter, på annat sätt än kanske genom ett och annat ekonomiskt bidrag.

Medierna skapar en illusion av förståelse, men också distans, och med distansen följer uppgivenhet. När medierna utan hejd presenterar information som ganska säkert formar ens uppfattning av verkligheten, men som man varken kan agera eller reagera i förhållande till, är den destruktiva och lättmanipulerade apatin snubblande nära.

Reklam och underhållning

I sitt tendentiösa urval av information och bilder producerar medierna världsbilder som invaderar människors personliga erfarenheter, ja, ända in i personens och vardagens intima tillvaro.

Två bidragande nyckelord i detta sammanhang är reklam och underhållning.

Historiskt sett uppstod reklamens slagord och bilder mot slutet av förra seklet, parallellt med att transporten av information rev sig loss från transporten av människor.

Reklam består av hänvändelser som inte engagerar uppmärksamhet och intelligens, totalt renons på respekt för mottagarens integritet. Reklamen spekulerar samvetslöst i de mest primitiva egenskaperna hos människan, och stimulerar känslor som missundsamhet och dagdrömmar; lust, ha- och maktbegär.

Reklamen bidrar till att suddas ut gränserna mellan det privata och det offentliga. Ytterligheterna i denna utveckling ser vi exempelvis när annonserna presenterar folkära politiker och kändisar som om de skulle vara släktingar från vårt eget familjealbum. Stora och berömda personer blir bilder och färger, där de för hundra år sedan blev associerade med tankar eller handlingar.

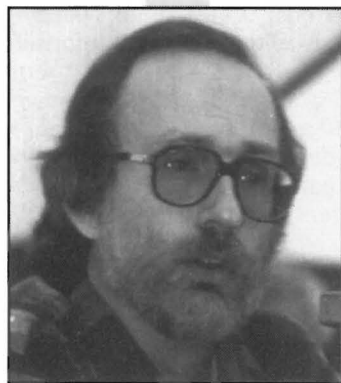
Aldous Huxley fick rätt i sina framtidsvisioner, då han i boken "Du sköna nya värld" beskriver världen som den permanenta karnevalen.

Vi lever i ett samhälle utan distinkta gränser mellan information och underhållning. Skillnaden mellan verk-

lighet och illusion, sanning och lögn, blir i det gränslösa samhället hellre likgiltig och ointressant.

Det är en tragisk verklighet sångaren Oystein Sunde beskriver i sin fokusering av tabloid-tidningens vardag med sången "lösöret först och sanningen sist" – också den framförd för att roa och underhålla.

"Allt är underhållning", hävdar Neil Postman i "Underhållning till döds", också globala katastrofer och obeskrivliga mänskliga lidanden blir spänning och action. Ceausesu's fall Rumänien och de politiska omvälvningarna på Balkan och i Öst-Europa har kallats "mediarevolutioner", då TV-hus och TV-kanaler ofta har stått i centrum för händelsernas gång, som

"Medierna skapar en illusion av förståelse, men också distans, och med distansen följer uppgivenhet."

operationsbaser för maktövertagare för att dirigera trupper och samla folkmassor.

Också i Golfkriget stod media i focus, där krigets utveckling från timme till timme, med sårade, lemlästade, döende och skräckfyllda människor i stjärnrollerna, toppade tittarstatistiken i nutidens live- och actionshow: Vältimade angrepp och milimeterbombning iscensattes på bästa sändningstid, och nöd och lidanden blev underhållning med stort U.

Religionens narraktighet

Det är naivt tro att andra än de som kan bjuda god underhållning har någon förblivande plats i mediabilden.

Också religionen förvandlas till show i mediernas stöpslev. Tidens TV-församlingar är då också bortom all levande kristendom, och representerar en boogie-woogie-Jesus okänd för nya testamentets lära.

Också vår kristenhet har visat sig sakna förmåga att dämma upp för den blasfemiska narraktigheten. Kristen-Norges mest offensiva TV-satsning, pingstväckelsens serie med talk-show och kändisgäster, är ett gigantiskt miljonprojekt helt beroende av sponsring, kommers och reklam.

Det är bara i den förtrollade fantasins värld som "god kristen underhållning", inte behöver vara underkastat marknadens imperativer.

Att flera kanaler och ökat utbud

skulle stå som någon garanti för yttrandefriheten är uteslutet, så länge som reklamen står som den beredvilliga och goda och enda "realistiska" finansieringskällan.

Reklam är av naturen uteslutande upptagen med sitt budskap, den ställer sig aldrig ödmjukt i andra led och träder aldrig stödjande till för "den goda sakens skull."

Att yttrandefriheten med ökat utbud skulle bli bättre tillvaratagen, med tanke på mindre resursstarka grupper, kan aldrig bli något annat än en dröm och ett falsarium.

Envis kommandostruktur

Det var giganterna inom elektronikindustrin som stod faddrar för den an-

områden. De har under den sista tioårsperioden bland annat visat ett påtagligt intresse för, och efterhand skaffat stora andelar i all slags förlagsverksamhet, nyhetsbyråer, TV-produktionsskapelser, databanker osv. På det sättet har de fått kontroll över distributionsnätet såväl produktion som innehåll.

Den styrande makten

Det är ett obestridligt faktum att den fjärde statsmakten, massmedia, inte längre fyller en kontrollfunktion av den laggivande, utövande och dömande makten, men att den själv har trätt in i den styrande maktens roll.

Styrning och tvång är impopulära uttryck – speciellt därför att marknadens styrning vanligtvis framstår under vinjetten "frihet".

"Frihet" blir i vårt samhälle i allt större grad synonymt med fritid – en fritid som blir frihet att välja mellan förbrukningstyper. Marknadens frihet är däremot inget annat än subtil manipulation och härskande tvång; rolltvång, tidstvång och penningtvång.

Världen verkar blind för det faktum att det samhälle som lever av symboler också kan styras av symboler, icke MOT men GENOM sin vilja.

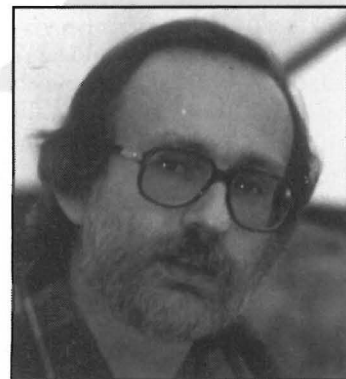
Att vår förmenta frihet är hotad utifrån av kontrollerade och övervakande organ är i sig själv ett tecken i tiden. Långt farligare är det faktum att vi själva har upphävt vår frihet genom att låta oss styras av stupidiserande teknologier.

Det som har skett är inte bara att Storebror ser oss – vi har själva funnit en Storebror vi kan stirra på ständigt och frivilligt har vi låtit oss fångas av hans "tankepolis". Det uppenbara och brutala tvånget är borta och ersatt av en smilande styrning – mer raffinerad och förförisk än den förra.

Det är inte nödvändigt censurera böcker när ingen gitter läsa dem – och det är inte längre nödvändigt att undertrycka sanningen när den drunknar i ett hav av intetsägande trivialiteter.

Massmänniskan

Det är först i ett profetiskt, eskatalo-

"Stora och berömda personer blir bilder och färger, där de för hundra år sedan blev associerade med tankar eller handlingar."

giskt perspektiv tidens mediastyrning framstår i sitt rätta ljus. Då bibeln med sina målande bilder tecknar ändetidens folk och nationer, beskriver den det styrda och lättmanipulerade samhället.

Den engelske filosofen Hobbes (1588–1679) mest kända bok har titeln "Lewiathan". Boken är ett försvaret för och en hyllning till den absoluta statsmakten. Namnet Lewiathan har Hobbes hämtat från Jobs bok kap. 40 och 41, där det skildras ett odjur som stiger upp ur havet. Genom att använda det gamla apokalyptiska namnet på sin bok, har Hobbes utan tvivel velat hänvisa till den bibliska profetian om den yttersta tiden.

Leviathan, vilddjuret, är den absoluta världsmakten, den totalitära staten som helt och hållet utplånar individens frihet och underlägger sig allt liv. "Och jag såg ett odjur stiga upp ur havet..." Upp 13:1

Havet är i bibelns bildspråk ett uttryck för folkhavet. I havet är alla droppar lika och alla följer strömmarna i djupet och vindarna på ytan. När människorna liknas vid havet hänsyftar det på den likriktade massmänniskan. Massmänniskan är den absoluta förutsättningen för den totalitära staten. Det är omöjligt att tänka sig en diktatur över ett folk av individualister. Den nya samhällsstrukturen kräver en nya människotyp. Allt och alla måste formas till en homogen massa – stöpt i samma form. "Genom radio och högtalare blev 80 miljoner

människor berövade förmågan att tänka självständigt", är en mening från skoltidens historiebok som har bränt sig fast i minnet.

"Gleichschaltung", likriktning, var ett ofta använt uttryck i Hitlers värld. Det tredje riket var byggt på propagandans grundval.

"Att vara ledare är att betvinga massorna", skrev Hitler i "Mein Kampf". Utstuderat med väl inövade fakta och suggererande mimik, styrde han sitt folk – instruerad av sin geniförklarade propagandaminister Goebbels.

Sann kunskap

Att dåtidens möjligheter är att räkna som leksaker mot vår tids teknologiserade mediavärld, öppnar skrämmande framtidsperspektiv.

Som kristna måste vi få klart för oss att "Antenne ti", "Ukeslutt" eller "VG" inte är pålitliga informationskanaler – och "Förbrukarrapporten" ingen objektiv värdebedömare. Alla är de underställda marknadens spelregler för succé och fiasko.

En kristen måste ha och har andra informationskanaler och sanningskällor. Ordets uppenbarelse och profetisk klarhet är de enda pålitliga källorna för sann samhällsanalys och kritisk värdering. Den sanningen hämtar man inte från rotationspressarna; den fångar man inte upp via eterens signaler – den hämtar man i ensamhet med sin Gud.

DAN-ANDERS
MARTINSSON
Stockholm

– Bara Jesus kan släcka din törst!

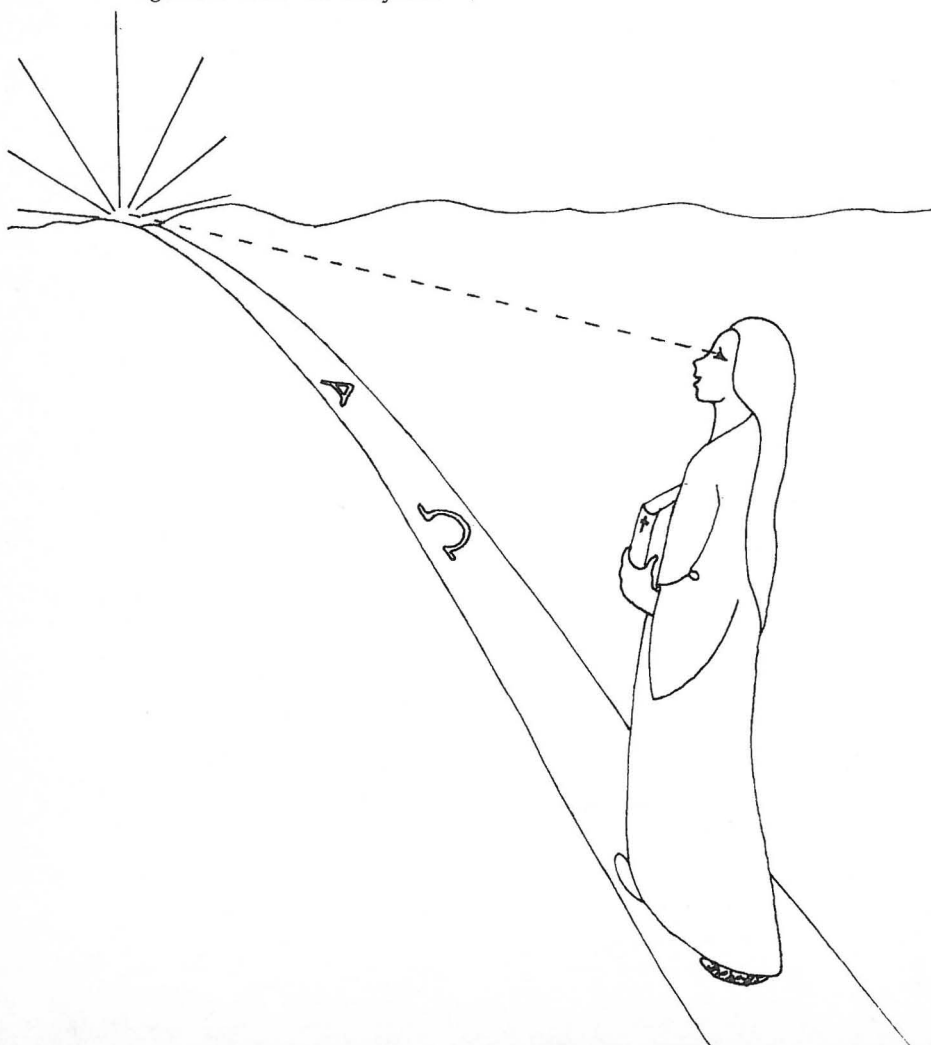
När jag för en vecka sedan åkte med tåget som trafikerar sträckan Näs-sjö–Stockholm satt jag och bläddrade förstrött i SJ:s egen tidning, Tur & Retur. Mina ögon fastnade på ett uppslag där det var inlagt annonsklipp från andra tidningar mitt i texten. Det var utformningen av artikeln som fick mig intresserad. Jag började läsa, först de inklipta annonserna, sedan texten. Annonserna var kurserbjudanden som gick ut på att upptäcka sin inre värld, öka sin självkännet och uppnå en större medvetenhet. Några utlovade människan resor i hennes inre värld, för att komma i harmoni med sig själv och den omgivning hon lever i. Artikel författaren berättar hur hon, för att få ro i sin själ, sökt upp några av de erbjudanden som fanns i annonserna, men att hon inte upplevt något. När hon kom ut från besöket, och när stress och oro smög sig på tog hon sin cigarett som vanligt, avslutar hon.

Det som slog mig var att hon i sitt sökande och bland alla utbud som finns inte vänt sig till Guds ord, Jesus Kristus och någon församling. Jesus säger i Joh. 14:6–7: "Jag är vägen och sanningen och livet; ingen kommer till Fadern utom genom mig. Haden I känt mig, så hadn I ock känt min Fader; nu känner I Honom och haven sett Honom."

Bara Jesus kan släcka vår törst. Han säger till den samaritiska kvinnan vid brunnen: "Var och en som dricker av detta vatten, han bliver törstig igen; men den som dricker av det vatten jag giver honom, han skall aldrig någonsin törsta, utan det vatten jag giver honom skall bli en källa till evigt liv." Joh. 4:13–14.

Låt oss bedja med kvinnan vid brunnen: "Herre, giv mig av det vattnet så att jag icke mer behöver törsta och komma hit igen."

Endast Jesus släcker den sökandes törst!

*Vi mötte ett unikt budskap. Gemen-
skap mellan sys-
konen är värdefull
och sammanhåll-
ningen stark.*

*-I alla frestel-
ser och prövningar
vi mött har grun-
den hållit.*

Intervju av
ULLA NÄSHOLM

Jag var plikttrogen pingstvän, men så mötte jag något annat. Ett möte som Maranata hade i Nässjö, där jag bodde, förändrade allt för mig. Jag började längta efter fler möten, det fanns något speciellt, någonting i atmosfären som grep mig och gjorde att jag ville höra mer.

-Plikttrogen är kanske fel ord, eftersom jag bara var tolv år gammal. Plikten var för mig att varje söndag gå på möte, men efter att ha mött maranatabudskapet blev allt radikalt annorlunda och jag började LÄNGTA efter möten.

-Att Jesus skulle komma, det hade jag ju hört och det visste man ju. Men

det gjorde mig på något sätt rädd - frälsningen blev som något slags biljett till himlen. I varje fall fungerade inte frälsningen för mig här och nu. Maranatabudskapet var något helt annat, det var LIV på ett helt annat sätt och den känslan har följt mig hela tiden genom åren som följde.

Anita brann av iver att tjäna Gud och ville "gå ut på fältet", så fort hon blev vuxen. Föräldrarna tyckte i alla fall att hon först skulle skaffa sig en ordentlig utbildning och därvid blev det. När Anita 1968 kom till bibelskolan i Stockholm hade hon en grundlig handelsutbildning bakom sig och fick snart arbete i en av Stockholms banker.

-Sen jag hade gått ut gymnasiet påverkades jag till en del att studera vidare. Men jag gjorde aldrig det. Det kändes som om Gud sa till mig: "Det ska du inte göra". Med Jesu andra tillkommelse för ögonen beslutade jag mig för att inte plugga vidare. Istället ville jag satsa allt för att vinna människor, det kändes angeläget och jag upplevde att tiden var kort.

Det var församlingen som drog och gjorde att Anita stannade i Stockholm. Hon fortsätter:

-Jag kommer ihåg torgmötena som församlingen hade på lördagarna. Det var torgmöten både i city och i Hässelby. Varje lördag var jag med, det var de möten som kändes viktigast för mig.

-Det som även nu verkligen bekymrar mig är hur man ska kunna NÅ människorna, komma dem in på livet så att de förstår vad det handlar

om, så att de kan bli frälsta. Gud måste ju bruka människor för att föra ut budskapet. Det handlar inte på något sätt om en intellektuell övertygelse, utan det som är viktigast är mitt personliga förhållande till Gud. Ibland undrar jag, varför just jag, varför just vi fått nåden att kunna ta emot frälsningen.

Problembarn

Verner kommer också från en troende familj. Han var inte lika plikttrogen som Anita och ville inte alls leva för Gud. Istället var han något av ett problembarn. När han var 13 år sa hans mamma: "Du är så omöjlig - men nu ska jag bedja till Gud att du blir frälst". Verner tyckte inte alls om det. Han blev lite rädd - han visste att Gud hade makt att förändra. Men han VILLE inte vara ett Guds barn. Redan var han bunden till kamraterna och gänget, och hade trots sin ringa ålder, ganska avancerade alkoholvanor. En kväll kom han hem och var mera berusad än annars. Som konsekvens blev han sjuk, så sjuk att han trodde han skulle dö. Han berättar själv;

-Jag var säker att jag skulle dö och jag låg i sängen och ropade till Gud om nåd att få leva vidare och jag ville bli frälst. Så blev jag frisk och jag tog emot Jesus och levde för honom några år. Men efter bara ett par år hade jag avfallit och kom ut bland kompisar igen, med allt vad det innebar av alkoholmissbruk och annat.

Till synes av en slump kom Verner till Johannelund - maranataförsam-

åste bränna alla broar

lingens första kommunitet. En troende morbror tog med honom till Stockholm vid ett par tillfällen och de besökte mötena på Johannelund. Verner stannade i Stockholm och fick jobb i en fabrik i Sollentuna och började så småningom att komma allt oftare på mötena.

I tjänst för Gud

1972 blev Verner frälst och döptes följande år. Ganska snart förstod han att han hade en uppgift, att Gud ville använda honom i sin tjänst och han började bedja att Guds vilja skulle förverkligas i hans liv.

På Johannelund arbetade också Anita. Efter några år i Stockholm hade hon flyttat in i kommuniteten, där hon deltog i de arbetsuppgifter som fanns och så småningom kom hon in i en ansvarsfull uppgift som kassör i missionscentret.

Verner tittade på Anita och bestämde sig för att henne skulle han gifta sig med. Han bad allvarligt till Gud om en fru och tyckte att Anita var den Gud hade utsett för honom. Bestämt knackade han på kontorsdörren där Anita satt med sina kassaböcker. Lite trevande började han framföra sitt ärende. Hela tiden kom människor in och ville fråga Anita om något, det gällde utbetalningar, kvitton etc. Det gick inte så bra att framföra frieri under sådana förhållanden. Men skammen som ger sig. I flera dagar försökte han komma till tals med Anita och lyckades till sist få framföra sin begäran. Emellertid var Anita inte genast av samma uppfattning, utan ställde

sig till att börja med helt avvisande till äktenskapsanbudet. Verner gav sig inte och 1976 gifte de sig på Gamla Bro.

På den vägen är det nu. Tillsammans har de en bärande uppgift i församlingen. De kompletterar varandra och satsar verkligen allt för Guds verk. De säger:

–Inte upplever vi oss som något speciellt. Alla människor arbetar ju, det är en del av livet. Här går det dagliga livet hand i hand med församlingsarbetet. Vi har ett annat mål med det vi sysslar med än vad människor i allmänhet har.

–Egentligen har vi aldrig förstått vad så många människor strävar efter, hur betydelsefullt man anser det med hus, bil, prylar etc. Det är ju inte det som är det viktigaste, utan att leva för Gud och tjäna honom i allt vi gör.

Lämna allt

När Verner blev frälst visste han att han måste lämna allt bakom sig. Det måste bli antingen eller. Han säger:

–Jag var tvungen att bränna alla broar bakåt. Det gällde för mig att avlägga allt som var till hinder, för att gå den väg jag börjat på. Ibland var det svårt, kompisarna eller omständigheterna gjorde att man frestades att vika av. Jag förstod också att jag aldrig skulle kunna bli bevarad någon annanstans än just i storfamiljen.

–Det var ett unikt budskap jag hade mött. Gemenskapen mellan syskonen är så värdefull och sammanhållningen så stark. Jag känner att jag har fäste under fötterna. I alla frestelser och prövningar jag har mött, har

grunden hållit.

Mer och mer växte Verner in i sin tjänst i församlingen. Han är något av en herde och fader, som har omsorg och tar hand om människor. I talarstolen hörs han väldigt sällan, det är livet och vittnesbördet som är fundamentet i hans uppgift. Bönen har en viktig plats i Verners liv och där hämtar han styrka, kraft och inspiration. Sin praktiska uppgift har Verner nu på Bällsta Missionscenter, där han är med och bygger, reparerar, snyggar till och iordningställer den gamla skolan, så den blir tilltalande och trevlig både för hotellgäster och för de syskon som har sitt hem där.

Handling bättre än stora ord

Anita som redan tidigt visste att Gud kallade henne har också mer och mer växt in i ansvar och tjänst. Hon har det övergripande ansvaret för förvaltning och administration, vilket bl.a. innebär planering för hushållet med allt vad det innebär. Anita har alltid ett fräscht vittnesbörd att ge – också i mötena – men hennes uppfattning formulerar hon så här:

–Jag tycker inte om stora ord, det är bättre med handling. Det är nog så att jag tänker mera än jag kan formulera. Det är ganska svårt att tala om sig själv och hur man känner eller upplever.

Troget arbetande och alltid med syskonens bästa för ögonen är de föredömen när det gäller att tjäna. De bevisar dagligen i sina liv och sitt arbete att handling är bättre än ord.

Anita och Verner har båda bärande funktioner i arbetet på Bällsta.

Den urkristna gemenskapen som föddes bland lärjungarna som var samlade i bön på den övre salen blev ganska snart anfrätt och infiltrerad av tillsatser. Syskonen öppnade för något främmande. Återtog det gamla sinnelaget och mönstret. Istället för att vara kristna likbildades de med samtidens tänkesätt, talesätt och handlingssätt. Att man fallit offer för världens sinnelag visar sig tydligt vid bordet; vid kärleksmåltiden. Även om man bibehåller formen som var från början, och gör samma saker, så har man fått ett annat sinnelag. Formerna blir urgröpta, och fylls med något annat. Det märks framför allt på atmosfären...

Paulus var inte redo att kompromissa med det budskap som fött församlingen till liv. Han kunde inte bejaka några av tillsatserna, som bl. a. tog sig uttryck i att man började söka storheter – övermåttan höga apostlar.

För Paulus var ordningen vid Herrens bord mest angelägen. Brödsbrytelsen och gemenskapen var det centrala. Detta var alldeles för enkelt och torftigt för hans andliga barn...

Paulus försöker återföra trossyskonen till bordet där man delar vad man har; utan att vara överlägsen eller underlägsen. Där man känner som en nåd och ynnest att få ge det man har. Han påminner om brödsbrytelsen för att demonstrera att vi har delaktighet med Jesus Kristus. Vi har ingen anledning att känna oss nedtrampade!

Predikan av ARNE IMSEN

Jag hörde berättas i TV häromsistens om en plats utanför Uppsala där man inte längre har vatten. Vattnet hade inte upphört komma, det rann som förr i kranarna, och man kan spola så mycket man vill. Men vattnet är skadat – det har blivit farligt att dricka. Denna situation är alarmerande. Vi får i oss så mycket, och tycker att det är samma gamla källor. Men vi förmår inte skilja på tillsatserna som har blivit allt vanligare. Jag själv måste köpa dricksvatten. Jag klarar inte av klortillsatserna i kranvattnet. Vi vet ju om att man tillsätter klor av ett positivt skäl. Men verkligheten är att alla tillsatser är mer eller mindre riskabla.

Vi dricker ur den andliga källan som åtföljer oss, vilken är Kristus, men om det finns tillsatser, så verkar dessa på olika sätt. Ibland avtrubbande, ibland berusande. De verkar på ett sådant sätt att vi blir skadade och får andra reaktionsmönster.

Vad ska man göra för att inte förlora klarheten så att man blir oförmögen att se och ovillig att ta ställningstaganden som är absolut nödvändiga?

En sak som jag brottats med så långt

skap vid Herrens bord

tillbaka jag kan minnas, är vår besynnerliga syn på församlingen. De flesta människor som säger sig tro på Herren Jesus Kristus och är med i en församling, upplever församlingen som ett alternativ. Men församlingen är inget alternativ, därför det finns inget alternativ. Många frågor om församlingen är felställda, och får felaktiga svar. Man kan aldrig "gå in i" en församling, lika litet som man kan "gå ut ur" den, enligt bibeln. Lika litet som en församling kan "konstitueras". Man kan inte starta en församling. Örsamlingen bär Guds namn; det är en Guds församling. Den kan baseras uteslutande på en grund. Materialet för denna grund är givet i Skriften. Byggmaterialet är *levande stenar*.

ALLT MÅSTE SAMORDNAS

I ett hus kan inte varje sten själv bestämma sin plats. Innan huset börjar byggas, finns det ritningar. Det finns en arkitekt och en konstruktör. Ingen enskild sten kan bestämma var den ska ha sin plats. Det är bestämt av konstruktören. Och då det gäller Guds församling är det på liknande sätt. Vi kan inte ta någon plats. Gud gav och Gud *satte*. Men numera är församlingsgemenskapen mestadels begränsad till ett mer eller mindre uppbyggande gudstjänstliv, vilket det ju aldrig kan vara. Självklart ska det finnas en gudstjänst. Men om helheten ska byggas upp måste det finnas grundförutsättningar. Allt måste samordnas. Då finns det bara en väg. Man *väljer* inte församling, man kan inte bli inklubbad i en församling. Man måste vara *född* där. I denna födelse har man blivit en ny skapelse tillsammans med andra nya skapelser. Bibeln ger oss en metafor, en bild av församlingens verklighet. Den talar om att vi genom en ny födelse har kommit in i gemenskapen och fått syskon. Bibeln utvecklar detta vidare, och talar om ett familjeförhållande. En stor familj! Den ger också anvisningar om vilken atmosfär och ande som ska råda, vilka regler som ska gälla i denna familj, och hur denna familj ska samverka. Bibeln är mycket mån om att åter och åter betona denna sida. I varje familj finns naturlig rangordning.

Auktoriteter – föräldrarna, naturligtvis. Så finns de som behöver undervisas på ett speciellt sätt – barnen. Detta ska ske på ett sådant sätt att både den nuvarande och den kommande generationen fostrar och fostras.

Bibeln går ännu längre när det gäller frågor som har med vårt liv och vår tillvaro att göra. Till exempel en så viktig sak som medarbetarskapet. I bibeln står "om ingen uttydare är tillstädes" – dvs, om gåvornas bärare inte är närvarande och använder sina gåvor, då förhindrar de genom sin frånvaro andens verk. Gud har gjort sig beroende av oss, och han kallar oss medarbetare. Han kan inte utföra sitt verk utan oss. Han uppenbarar sig genom tjänsterna. Herren genom tjänsterna, anden genom gåvorna och Gud själv genom kraftgärningarna.

Sedan får vi undervisning om hur församlingen när den kommer tillsammans har "agape"; kärleksmåltid. Kärleksmåltiden är mycket viktig, eftersom den representerar en särskild dimension av det andliga livet. Vi vet alla att Guds kärlek bevisar sig däri att han utgav sin enfödde son. Han gav det största, bästa och dyrbaraste himmelen ägde. Jesus blev ett bröd för oss, som vi ska äta för att få liv. Kärlekens tydligaste och mäktigaste språk är att ge. Och denna verklighet måste synliggöras. Därför har vi undervisningen i första Korinterbrevet om den viktiga församlingsgemenskapen. "När I kommen tillsammans har var och en något särskilt att meddela". Det gäller på det andliga området, men det börjar inte där. Det börjar med att man kommer tillsammans till en måltid. Det innebär att var och en tar med sig av sitt eget förråd det han har hemma. Naturligtvis ska man bjuda någon. Framför allt sina syskon.

Denna möjlighet bör man känna som en stor tillgång. Om man vill skapa en högtid, tar man det bästa man har. Det behöver inte vara så märkvärdigt, men det ligger i sakens natur att man vill ge det absolut bästa möjliga. Och så dukar man fram; var och en får något att äta. Ingen frossar och ingen hungrar, men var och en får något. Detta är storslaget och underbart. Varför har vi inte mera behov av detta?

Var och en tar något med sig. Man kommer inte för att tigga eller få i första hand, utan man kommer för att ge

av det man har. Vad har du i ditt hus? Hur synliggöres Jesu Kristi kärlek och hans utgivande nåd i gemenskapen, om man underlåter göra det som är förutsättningen för denna syskonegenskap?

I vår församling har vi under många år strävat efter att synliggöra denna utgivande och utjämnande gemenskap, framför allt i söndagsmåltiden. Men mycket har blivit förstört och förlorat sin fräschhet. Därför tycker jag att denna måltid motverkar sitt stora, höga syfte. Aposteln säger "ni har edra hem. Eller vill ni åstadkomma att Guds församling föraktas?" Så ställs frågan i Skriften. Det är bättre att vi stänger köket tills det går upp för oss att måltidsgemenskapen inte främst är till för att tillgodose fysiska och materiella behov.

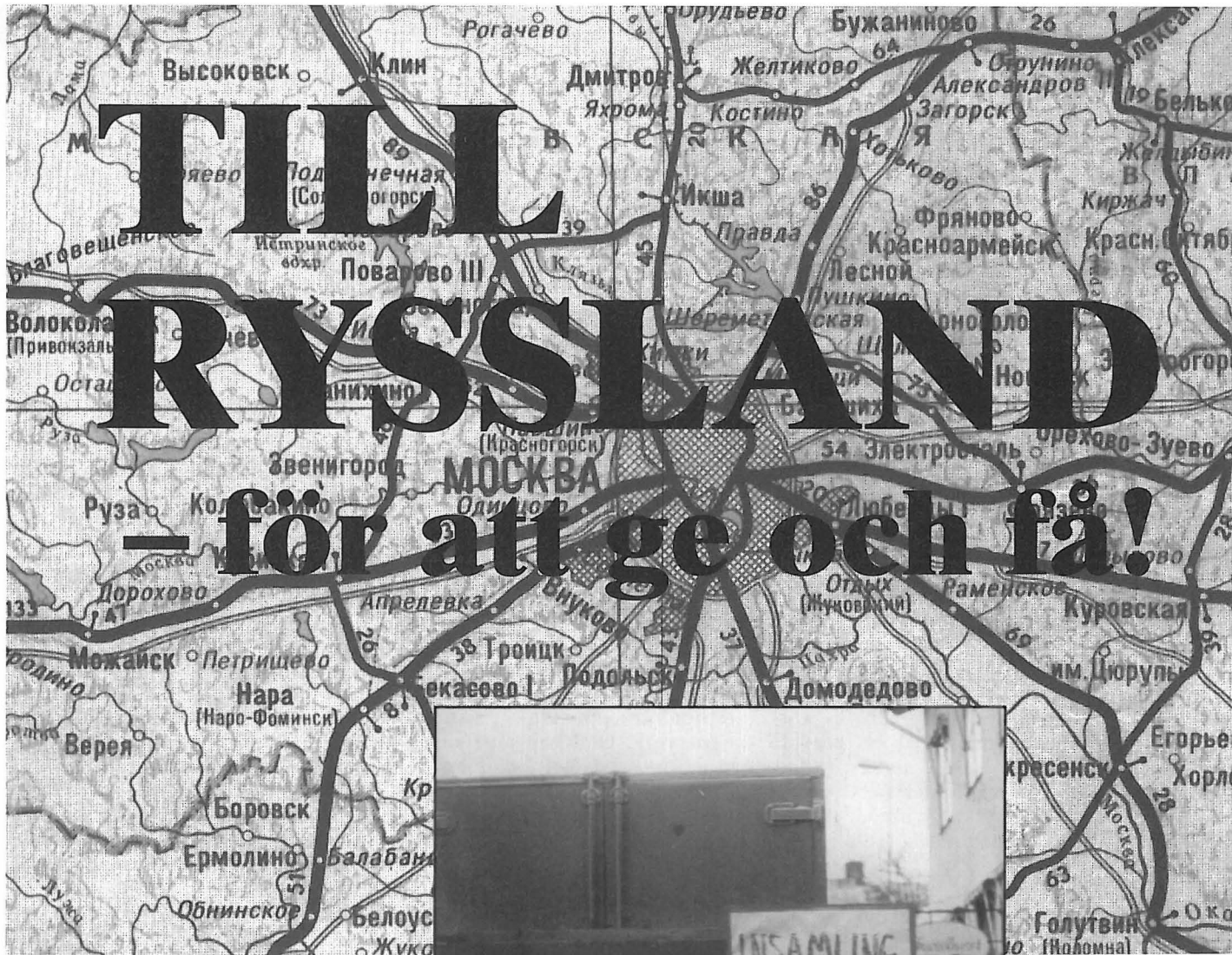
Vi vill genom söndagsmåltiden markera att vi är syskon. Idealet för oss hade varit att var och en tar med sig något hemifrån och dukar och delar ut. Vi kanske inte kan göra så, men vi kan lösa situationen praktiskt på något sätt, så att vi uttrycker vilja att närma oss varandra, på samma sätt som Gud har demonstrerat sin vilja att närma sig oss genom att ge oss livets bröd. Han har utgivit sin son till vår frälsning.

Paulus talar i 1 Kor. 11 om det som skulle vara klart och tydligt att det korintiska livet var avslutat, och man hade börjat en ny gemenskap i Guds församling. Det korintiska livet bestod i att man markerade distanser och klasskillnader. De rika på en plats och de fattiga en annan. Olika intressegrupper fanns utspridda överallt. Nu säger Paulus att den tiden är förbi för de på Jesus troende: Här är inte längre fattiga och rika; nu är vi ett i Herren Jesus Kristus. Och denna enhet med varandra; uttrycker vi i kärleksmåltiden; på samma sätt som gemenskapen med Herren Jesus Kristus uttrycks i nattvarden.

DELAKTIGHET

I nattvarden förkunnar vi delaktighet i två riktningar. Vi förkunnar Jesu Kristi död till dess att han kommer. Vi ser alltså bakåt och framåt: *till dess att han kommer*. Det finns i Nya Testa-

fortsättning sidan 30

Vi har väl alla sett bilderna och reportagen – Ryssland, en nation präglad av fattigdom och svält. Våra svenska begrepp om ekonomisk kris ter sig ganska absurda i jämförelse med vårt ryska brödrafolk.

Under hela hösten har våra bröder Hans Lindelöw och Folke Jakobsson förberett en resa att besöka trossyskon i Sovjetunionen. Hastigare än vi kunnat föreställa oss eller sätta oss in i har den väldiga stormakten fallit samman, och varje delstat kämpar nu för att hitta sin egen profil. Under många år har Maranataförsamlingen i Stockholm haft kontakt med grupper och enskilda kristna, och då främst underjordiska församlingar i Ryssland.

Bröderna Folke och Hans har besökt vänner som kämpar i en församling några mil norr om Moskva. På grund av den öppenhätr kristna grupper i öst numera möter från regeringsmakten, finns möjlighet att bistå dem på olika sätt. Därför har vi alltså förberett, så att vår 8-tons lastbil, fylld med kläder och övriga förnödenheter kan åka till våra hårt prövade trossyskon så snart som möjligt. Egentligen skulle bröderna ha dragit iväg vid nyåret, men på grund av förvecklingarna i det

En 8-tons lastbil förmedlar gåvorna till våra ryska bröder och systrar. Här uppställd under insamlingsresan i Norrland.

forna Sovjet, så blev det väldig osäkerhet om hur visapapperen skulle utfärdas. Men nu är lastbilen fylld, och resan ska gå av stapeln inom några dagar.

Strax före jul gjordes med nämnda lastbil en kombinerad mötes- och insamlingsresa i övre Norrland. Örnsköldsvik, Lycksele, Norsjö, Rosvik, Skellefteå och Boden var platser som besöktes. Gensvaret och offerviljan var stor. Från Bergfors utanför Boliden ringde några äldre systrar, och undrade om vi ville ta med ett stort antal säckar sorterade, tvättade och lagade kläder. Det var massor av varma tröjor, rejäla kängor och annan mycket gedigen och värdefull utrustning för kall ryssvinter. Dessa systrar

ägnar mycket tid, kraft och kärlek åt att ta till vara sådant som övergödda svenskar ratar, för att sända det till bristområden.

Och bland alla våra vänner har varit ett starkt engagemang. Då vi hade förmånen i somras att ta emot några vänner från Ryssland som var på besök i Sverige, har syskonbanden knutits fastare, och vi hoppas att även framöver kunna besöka varandra till ömsesidigt utbyte. Vi kanske kan förmedla något av det materiella överflöd som fortfarande finns i Sverige. Och våra trossyskon i Ryssland kan lära oss något av den tro som gett dem kraft att uthärda i förtryck och fångläger, utan att ge avkall på sin tro.

Text o. foto: Stina Fridolfsson

Mitt i Bromma förvandlas
sakta en gammal nersliten
folkskola till ett levande
missionscenter. Arbetsupp-
gifterna utförs med ett ge-
mensamt mål: att sprida
evangelium!

BÄLLSTA

MISSIONSCENTER

Text: ULLA NÄSHOLM

Hotell, taxi, skola, by och möten – i allt får

Genom Guds förunderliga nåd har Bällsta Missionscenter blivit en plats, där missionen verkligen står i fokus. Missionsuppgifterna är omväxlande och varierar – taxibilarna som dagligen och nattligen befinner sig ute bland människorna, hotellet som blir mer och mer känt och dit människor i allt större utsträckning söker sig, undervisningen av barnen i församlingens hägn, bokföreläsning, städning, matlagning, ja, det är många aktiviteter och grenar som realiseras i den gamla folkskolan, ett stenkast från Solvalla travbana.

Hotellet och taxirörelsen är de bitar som gör att likvida medel införskaffas, så att arbetet kan fortsätta, framförallt på de yttre missionsfälten. Så finns det andra grenar som naturligtvis också de är viktiga. Det gäller mission och evangelisation i grannområdena, torgmöten på olika platser och möten och sammankomster på Bällsta och andra platser. Radioverksamhet, tidningen Midnattsropet, ja allt drivs och används för att kanalisera evangelium och basunerna ut att JESUS KOMMER! Allt som görs är för att sprida evangelium och med motivet att mission och evangelisation ska fortsätta och utvidgas.

Praktiskt arbete

Många är också involverade i att reparera och snygga upp Bällsta, ställa iordning hotellrum, lägenheter, göra en ny hotellreception – hiss har blivit installerad och gör det lättare att ta sig mellan de olika våningarna. En av dem som arbetar i detta praktiska arbete är Dan Anders Martinsson. Han kom till Bällsta för några månader sedan.

–Jag mår väldigt bra av att arbeta praktiskt. Nu är jag med och målar och reparerar i den mån jag kan, det har blivit mycket fönsterskrapning,

säger han med ett leende. Men gemenskapen och glädjen driver en framåt.

Trots den aktivitet som huset har, finns det ändå en frihet att vara den man är, och det upplever jag väldigt positivt. För mig var det så att livet och tron inte fungerade som jag önskade och därför slutade jag mitt arbete som vikarierande mellanstadie lärare och ville hitta något annat – på något sätt komma tillrätta med mig själv och uppleva att arbetet blir mer än att få ihop till mat och husrum; då blir man som bara en slags produktionsfaktor.

–Jag visste ju att Maranata fanns och att det var en storfamilj i Stockholm, och hade besökt möten på Bällsta för något år sedan. Så kom jag hit och jag tycker att det är en hjälp att vara här och hitta mig själv och finna min uppgift.

Några andra som också hittat vägen till Bällsta är Runo Strömmare som tillsammans med sonen Ivan är här för att måla och ställa iordning. Runo och Ivan, med den övriga familjen, är nu bosatta i Dalsland, men upplevde det viktigt att få vara med och ge liv och färg åt den gamla folkskolan. Runo berättar:

–Det är ju så här att jag har mött Gud under den senaste tiden. Under en lång period levde jag i periferin, men nu har det hänt något nytt med mig. Det är väl främsta anledningen till att jag kommit från Ekliden för att hjälpa till här. Dels kan man ju ställa sin yrkeskunskap till förfogande, men

det är också inspirerande att vara med i det andliga arbetet och delta i möten och samlingar.

Ivan, 17 år, hyvlar och målar, han är med för att lära sig – det blir någon form av utbildning – pilgrimsskolans förlängning. Just nu demonstrerar han färgprover och kommer med synpunkter på hur de ska användas i trapphus och på dörrar.

Tony Eriksson har varit jour i natt och därför går han in till sig för att sova. Andra dagar är han med i reparationsarbetena, skrapa och måla är hans huvudsakliga insats i detta praktiska uppbyggnadsarbete. Med tanke på sitt arbete säger han glatt:

–Man ser så mycket när man står och målar de här fönstren. Jag kan se ända till Santo Domingo, tycker jag.

Dit ser han med trons öga, för om bara någon månad reser han tillsammans med sin familj tillbaka till missionsarbetet i Santo Domingo. Det är aktuellt på ett speciellt sätt nu, med tanke på de svårigheter kommuniteten har haft för en kort tid sedan. Bevärnade män rånade kommuniteten på allt man hade av tillgångar och värdesaker. Många människor har gjort ansträngningar för att bistå i den situation som uppstått och man har gett prov på kärlek och omsorg till missionsnärarna.

För bara någon dag sedan kom Folke Jakobsson och Hans Lindelöw tillbaka från en mötes- och insamlingsresa i övre Norrland. De fyllde en stor lastbil med kläder, prylar och förnöden-

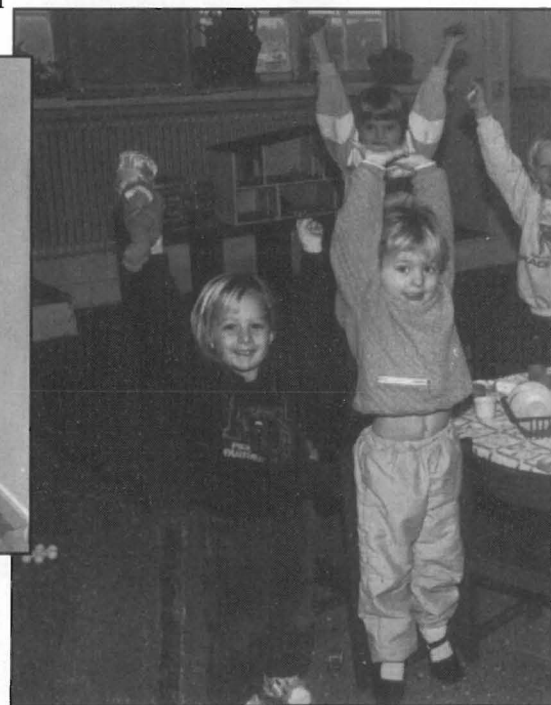

Ovan: Systrarna sorterar de insamlade kläderna inför transporten till Ryssland.

T v: Dan-Anders arbetar med ombyggnadsarbetet.

Runo Strömmare sköter målningen.

Glada barn på Bällsta "lekis"!

ggjobb, radioprogram vi göra Jesus känd!

heter som ska transporteras vidare till ett annat mycket angeläget missionsmål. Meningen är att varor och kläder ska förmedlas till syskon i öst som församlingen har kontakt med. Det är många som vill vara med och ge till denna hjälpsändning för de svältdrabbade människorna i krisens Ryssland. En kall och svår vinter väntar människorna i ett hårt drabbat land och det är vår plikt och förmån att göra vad vi kan för att lindra nöden. Ett exempel som uttrycker situationen: För att få tag i en bit bröd måste människorna stå i timslånga köer, och det är ändå inte helt säkert att det finns bröd när det blir deras tur...

Hemundervisning

På kontoret sitter Britt Wiklund och arbetar framför dataskärmen, – det är bokföringen som är föremål för hennes strävan och nit. Britt är också engagerad i undervisningen av församlingens barn. Tyska är hennes ämne, och om tid och krafter står bi, blir det nog mera skolarbete vad det lider.

Pilgrimsskolan, eller hemundervisningen, är en sak som ligger de flesta maranataföräldrar varmt om hjärtat. På Bällsta finns det ett fungerande "dags", där ViviAnne Quist är den drivande kraften. Majken Jakobsson och Susanne Eliasson håller ordning på lågstadieleverna, lär dem läsa och skriva och uppföra sig väl.

Hariette Souguini är också ganska ny i församlingsgemenskapen. Hon har

hemkunskap med eleverna, lär dem göra julprydnader som nu säljs i julförsäljningen. Dessutom har Hariette infört ett brasilianskt hälsote på Bällsta och tanken är att marknadsföra och sälja detta.

Roligast få vittna

Julförsäljningen pågår för fullt och överskottet av prylar, möbler och annat ska gå till Sovjet, dit bröderna reser om några veckor. Människor visar intresse och kommer med saker, eller för att handla – det känns meningsfullt när behållningen går till ett så angeläget ändamål.

I receptionen som betjänar, hotell, taxi och alla som överhuvudtaget vill nå Bällsta, är det ett högt tempo. Telefoner ringer, taxi anropar, allt medan gästerna väntar på att bli betjänade. Den som har hand om detta arbete måste hinna med allt från taxi- och hotellbokning till själavårdssamtal och kaffekokning. Stina Fridolfsson har idag ansvaret på denna plats, det passar utmärkt hennes aktiva och utåtriktade läggning.

Agneta Orellana kör taxi – det blir mest dagpass – nattkörning blir det bröderna som handhar. Agneta säger: –Det roligaste med att köra taxi är att man får vittna för så många människor. Man träffar alla sorters människor och det blir ofta tillfälle att ge ett vittnessbörd till dem.

Robin Widén är en av dem som kör nattpass och Midnattsropet ringde ho-

nom under ett av hans arbetspass. Det var inte riktigt i läge att berätta något om hur man ser på sitt arbete, när bilen har passagerare och det är full fart på stan. Så det blev att avvaktat ett lämpligare tillfälle. Robin berättar:

–Det är ju speciellt att köra på nätterna, då möter man människor av alla kategorier och det är ju helt givet att det är påfrestande för sinnet att möta alla dessa situationer och människor, men det viktigaste är att kunna förmedla något till dem man möter. Det är mer än meningsfullt att vara med i detta arbete, avslutar Robin.

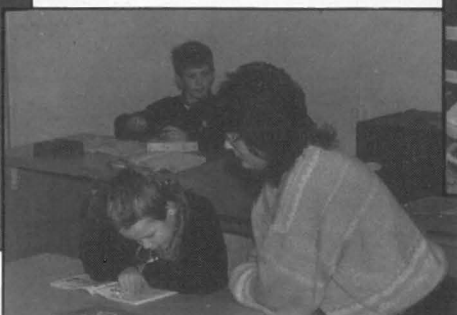
Så fortsätter arbetet med oförminskad styrka, alla gör sin bit för att ta del i uppbyggnadsarbetet. Fortfarande handlar det om sammanträden och skrivelser till olika myndigheter – det är mycket som måste ordnas för att allt ska gå i lås. Arne Imsen är naturligtvis den som har förmåga och kraft till detta och att driva förhandlingar, så att allt blir till församlingens bästa. Det hindrar inte att han personligen hinner vara med och arrangera julhandeln, och i viss mån även ta emot kunder vid t. ex. julförsäljningen.

Arbetet går så vidare genom vars och ens personliga engagemang och offer och Bällsta Missionscenter får genom Guds nåd vara med och förmedla evangeliets sanning, med alla dess konsekvenser, till olika delar av vår värld.

REPORTAGE: Ulla Näsholm

T v: Tvättdags! Robin Widén gör i ordning taxin förre ännu ett pass.

Nedan: Lektion hos 2-3:an. Lärare är Susanne Eliasson.

T h: Robert Quist får hjälp med skolarbetet av Majken Jakobsson.

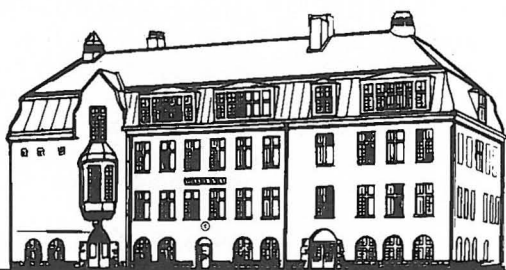
Välkommen till
**Hotell
Pilgrimshem!**

Trevliga rum

Humana priser

Rök- och drogfritt

Enkelrum från 290:-
Dubbelrum från 375:-

Hotell Pilgrimshem

Bällstavvägen 100
Bromma, Stockholm
Tel: 08-627 55 55

MARANATA

- Du vår Herre kom! -

Mötestider:

Onsdagar

19.30 Bibelstudium

Lördagar

19.30 Bön och bibelläsning

Söndagar

11.00 Predikan

19.00 Väckelsemöte

VÄLKOMMEN!

Bällstav 100, hpl Solvalla,
buss 112, 113. tel 08 - 627 55 55

Sthlm City - Arlanda

290:-!

**12% RABATT
PÅ ÖVRIGA TELE-
BESTÄLLNINGAR**

BÄLLSTA TAXI

08-28 25 22

Lyssna till

**RADIO
MARANATA**

Sändningstider:

STOCKHOLM 91,1MHz:

Månd - torsd 8⁰⁰ - 8³⁰

Fred 19⁰⁰ - 21⁰⁰

Sönd 9⁰⁰ - 10⁰⁰

88 MHz:

Sönd - torsd 8⁰⁰ - 8³⁰

Månd 18⁰⁰ - 19⁰⁰

Onsd 19⁰⁰ - 20⁰⁰

Sändningstider:

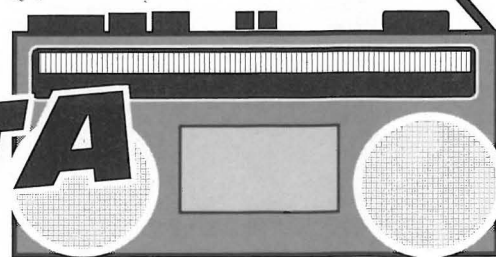
ÖREBRO

95,3MHz

Tisd 20¹⁵ - 21¹⁵

Torsd 20⁰⁰ - 21⁰⁰

Lörd 20⁰⁰ - 21⁰⁰

MIDNATTSROPET

BOX 20134 161 02 BROMMA

Kära läsare, Jesu frid!

Vår tidning Midnattsropet skriver nu sin trettioandra årgång. Denna tidning har i mycket hård motvind hållit ut intill idag. Midnattsropet har valt att stå fri från presstöd och subventioner. Det är helt naturligt förutsättningen för att bevara ett radikalt budskap.

"Om den signal, som basunen giver, är otydlig, vem gör sig då redo till strid?" (1 Kor. 14:8) Det finns så mycket luddig förkunnelse med sammanblandning, katolisering och politisering. Och följaktligen blir det allt mera ont om stridskraftiga kristna. Vår bön och förhoppning är att denna tidning ska få fortsätta sprida sitt angelägna, men tyvärr alltför sällsynta budskap i denna onda tid. Det är medarbetarnas och prenumeranternas uppoffringar som gör det möjligt för oss att fortsätta ge ut Midnattsropet.

Det är en kostsam process att trycka och ge ut en tidning. Särskilt distributionssidan har fått kraftigt ökade kostnader under senaste året. Midnattsropet har tidigare haft en fast prenumerationsavgift. Det var en låg, närmast symbolisk summa på sextio kronor per år. Från och med 1990 valde vi att avgiftsfritt sända Midnattsropet till alla som önskar få den. Kostnaderna blir en utmaning för alla som önskar medverka till tidningens fortsatta utgivning. Vi räknar med att de kan täckas genom stöd från trogna läsare som vill vara med i kampen för detta budskap.

För många år sedan formade tidningens chefsredaktör och ansvarige utgivare en principförklaring och appell som vi är mycket tacksamma och glada över att fortfarande kunna presentera som vår policy och verklighet den dag som inne är:

"Tidningen Midnattsropet vill stå för ett dagsaktuellt väckelsebudskap, utan litterära försköningar, förankrat i urkristendomens pånyttfödelse- och uppståndelseologi. Tidningen vill vara ett kampförande organ för evangelisk väckelsekristen tro, mission och verksamhet. Tidningen är bibliocentrisk i fundamentalistisk mening och anti-kyrklig i väckelsekristen mening. Den är samfundsfri, och bekämpar det kristna församlingens livets byråkratisering, kommersialisering och politisering.

Det bör vara angeläget för allt radikalt väckelsefolk att tillsammans hålla denna sentida trons härold levande under den tid som ännu står oss till buds.

För oss är varje led i tidningsutgivningen förenat med personliga offer. Skrivande, redigerande, distribuerande och finansierande medarbetare utför sitt krävande arbete utan tanke på arvoden eller personlig vinst. Varje tidning når egentligen sin läsare som en mycket personligt frids- och maranatahälsning från ett team medarbetare, vars utsäde är framburet till priset av deras eget borgerliga liv; helt utan profithunger".

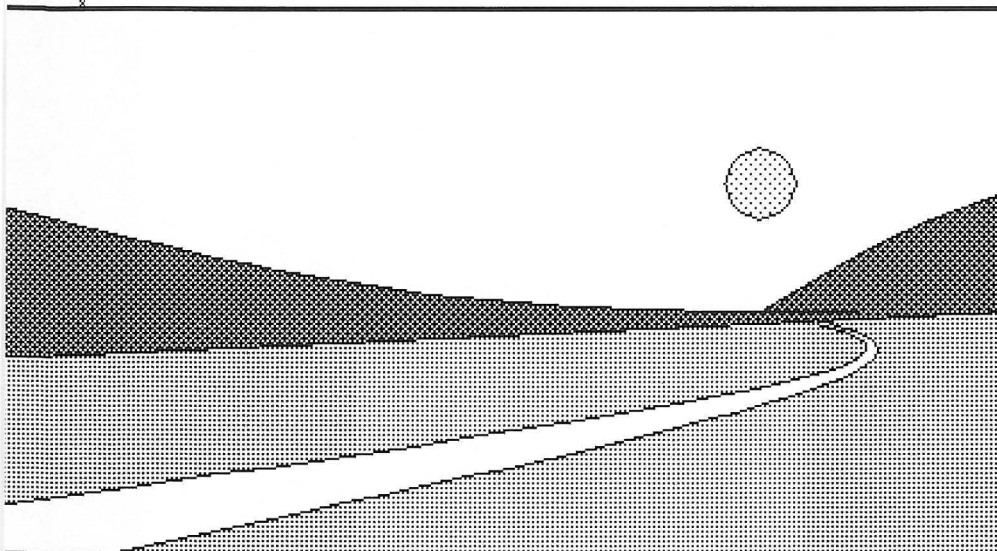
JUST DÄRFÖR vågar vi frimodigt vädja till våra läsare om ekonomisk hjälp till fortsatt utgivning av det unika och oundgängliga väckelsebudskap som varit tidningen Midnattsropets kännetecken i över tre decennier.

Bifogade inbetalningskort förmedlar din gåva!

Fridshälningar

Stina Fridolfsson
Stina Fridolfsson

EFTER VÄG

Om vi är förankrade i Guds Ord kommer vi att möta samma gensägelse som Jesus. Men det blir en välsignad väg, för då vilar Guds välbehag över oss.

Vi är kallade till tjänst på liv och död. Vete-kornet måste i jorden och dö. I den överlåtelsen ligger befrielse, inre frigörelse och visshet. Herren väntar på oss – vi måste gå vidare!

Alltså, då vi nu hava omkring oss en så stor hop av vittnen, må ock vi lägga av allt som är oss till hinder, och särskilt synden, som så hårt omsnärjer oss, och med uthållighet löpa framåt i den tävlingskamp, som är oss förelagd. Och må vi därvid se på Jesus, trons hövding och fullkomnare, på honom, som i stället för att taga den glädje, som låg framför honom, utstod korsets lidande och aktade smäleken för intet och som nu sitter på högra sidan om Guds tron. Ja, på honom, som har utstått så mycket gensägelser av syndare, på honom mån i tänka, så att I icke tröttnen och uppgivens i edra själar. Hebr. 12:1–3.

Man kan fråga sig bland vilka människor Jesus mötte den gensägelse som bibeln talar om; jag tänker särskilt på uttrycket "han som har utstått så mycken gensägelse bland syndare". Jag tror att den av evangelisterna som lyckats framställa hela serier av det här momentet, det är Johannes, som redan ganska tidigt börjar berätta för oss om hur det var i Jesu verksamhet och omkring honom.

I Johannes evangelium 4:de kapitlet kan vi läsa om hur Jesus hade verkat bland människorna. Det är

inte bara kvinnan vid brunnen i Samaria, utan det är mycket annat som hänt i Jesu verksamhet; när han presenterar himmelriket och evangelium, får det omedelbar verkan – t ex kvinnan vid Sykars brunn – "hon lät sin kruka stå". "Kommen och sen en man, som har sagt mig allt vad jag har gjort. Männe icke han är Messias?" Joh. 4:29.

FÖLJ MIG

I förstone var ju hennes ärende något så enkelt som bara att hämta upp vattnen ur Jakobs brunn. Men mötet med Jesus blev för starkt, påtagligt och helt avgörande, för henne och hon lät sin kruka stå och gick in i staden och berättade om Jesus. Det är nog en väldigt sund reaktion som fiskarna vid Genesarets stränder visade. Jesu ord: "Följ mig, så skall jag göra er till människor fiskare," och de lämnade strax båtarna, näten och sin faders hus och följde Jesus." Det sitter en man vid tullhuset, Jesus kommer förbi och säger till denne publikan, en av romarmaktens kronofogdar, en som hade sitt levebröd av detta att driva in skatter bland judarna, en mycket impopulär man. "Följ mig", sa Jesus, och en san-sad, vettig jude, med naturligtvis en viss utbildning och ett gott förstånd,

han förlorade fullständigt fattningen och stod upp med en gång och följde Jesus.

Det är något i mötet med Jesus som inte bara avgör allt, utan förvandlar allt. Det var på ett sätt innan, men efter mötet med Jesus blev det något helt annat. Hela tiden var det så när Jesus på detta sätt kallade sina första lärjungar. De kom inte med invändningar, utan gick omedelbart åstad på Jesu ord.

När vi följer Jesu förkunnelse och undervisning märker vi att den också väcker en annan reaktion. I Joh. 5 där Jesus har botat en man som har varit sjuk länge, han hade lidit av sin sjukdom i 38 år. "Vid Fårporten i Jerusalem ligger en damm, på hebreiska kallad Betesda, och invid den finnas fem pelargångar. I dessa lågo många sjuka, blinda, halta, förtvinade. Där fanns nu en man, som hade varit sjuk i trettioåttå år." Joh. 5:2–5.

Mannen hann aldrig ner i vattnet, det var för många före honom. Men Jesus kom och det blev förändring. Jesus säger: "Vill du bli frisk?" Mannen svarar; "Herre, jag har ingen som hjälper mig ned i dammen, när vattnet har kommit i rörelse; och så stiger en annan ditned före mig, medan jag ännu är på väg." Då säger Jesus; "Stå upp, tag din säng och gå". Nu märker man att människor börjar reagera på Jesu undervisning och hans handlingsätt. Det var nämligen så att detta hände på sabbaten och Mose lag säger att man inte får bära något under denna dag. Den stackars f.d. sjuklingen fick alltså inte bära hem sin säng.

KOLLISIONSKURS

Nyss har han mött Jesus som har gjort allting nytt för honom. Då slår de skriftlärd ner på detta under, därför att det var ett brott mot sabbatsbudet. Jesus hade gjort undret på sabbaten och man knorrade mot mannen och

EFFÖLJELSE

sade: "Det är icke lovligt för dig att bära sängen". Judarna förföljde nu Jesus eftersom han gjorde människor friska på sabbaten.

I Johannes evangelium kan man se hur Jesus gång på gång kommer i kollision med de andliga ledarna i Israel, de lagkloka. De skriftlärd försökte snärja honom och ibland var det fariséer, sadducéer; alltid hade de religiösa representanterna något emot Jesus. Vi ser ofta, denna konfrontation som man levde i och som Hebréerbrevets författare uttrycker det; *Han som utstod så mycken gensägelse bland syndare*. Så har det alltid varit, fastän Jesus bevisligen aldrig har gjort en människa något illa, utan uteslutande gjort gott och hjälpt alla. Han kom för att församla de försingrade fåren av Israels hus och arbetade metodiskt för att uppenbara, presentera och förverkliga Guds rike bland folken, och uppenbarade verkligen Guds kraft i härlighet från Gud.

UTSTÅ GENSÄGELSE

Jesus hade aldrig gjort någon något ont, men mötte ändå så kolossalt mycken gensägelse. Det är märkligt. Vad beror det på? Var han i sig själv ett hot mot de ledande judarna? Ja, det måtte han ha varit, för förföljelsen tog sig understundom väldigt groteska uttryck. Vid några tillfällen gick motståndarna så långt i sitt hat till Jesus att de försökte röja honom ut vägen, långt innan det var meningen, från Guds sida. Men Jesus gick sin väg därifrån, mitt ibland folkhopan står det.

Denna reaktion som Jesus mötte överallt har talat till mig, eftersom Jesus säger att det må vara lärjungen nog om det går honom som hans mästare. Om Jesus utstod så mycken gensägelse bland syndare får väl inte vi dra oss undan, backa eller retirera när vi i vår verksamhet möter motstånd.

En konkurrent träder snart fram, en mycket seriös rival kommer att träda fram på världsscenen och presentera sig som Messias, kommen från himmelen, ifrån Gud. Vi närmar oss den dagen och den stunden då Antikrist ska träda fram.

Vi har en väldig kamp för vi arbetar för någon i tiden som har gett oss uppdraget, "Såsom du har sänt mig i världen, så sänder jag dem", säger Jesus. Det är kolossala krafter som står Guds rike emot och det är därför kampen är så hård och striden så intensiv. Så var det också för Jesus ser vi i Joh. 6, där han säger:

"Den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han har evigt liv i sig..." Förut hade man talat om att man kände igen Jesus.

"Ja, detta är min Faders vilja, att var och en som ser sonen och tror på honom, han skall hava evigt liv, och att jag skall låta honom uppstå på den yttersta dagen." Då knorrade judarna över honom, därför att han hade sagt: 'Jag är det bröd, som har kommit ned ifrån himmelen.' Och de sade: 'Är denne icke Jesus, Josefs son, vilkens fader och moder vi känna? Huru kan han då säga: Jag har kommit ned ifrån himmelen?' Jesus svarade och sade till dem: 'Knorren icke eder emellan. Ingen kan komma till mig, om icke Fadern, som har sänt mig, drager honom; och jag skall låta honom uppstå på den yttersta dagen.'" Joh. 6:40-44.

DJUPHETER

Så fortsätter Jesus att undervisa och det övergår i den mycket djupgående förkunnelsen om efterföljelse. Är det inte dessa versar man i många kretsar anser som det kristna livets djupheter... "Att äta Jesu kött och dricka hans blod..." Vem orkar höra ett sådant budskap? I alla fall orkade inte hans publik med detta budskap, när Jesus på ett så starkt sätt skärper sin för-

kunnelse.

"Jesus sade då till dem: 'Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Om i icke äten Människosonens kött och dricken hans blod, så haven i icke liv i eder. Den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han har evigt liv, och jag skall låta honom uppstå på den yttersta dagen. Ty mitt kött är sannskyldig mat, och mitt blod är sannskyldig dryck. Den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han förbliver i mig, och jag förbliver i honom.'" Joh. 6:53-56.

Det är klart att vad vi nu tänker på, det är påskalammet. Det tillredes en bestämd timma, ett bestämt ögonblick – så var det i det gamla Israel både i templet och i varje judiskt hem. Det är inte frågan om att äta bara de goda delarna av lammet, man ska äta hela lammet, med inälvor och allt. Att äta och ta del av påskalammet och på det sättet införliva hans kött i vår varelse, hans blod i vår själ, i vår ande. Den formen och efterföljelsen i en kristens liv förorsakar många protester från oss.

FISKAREN

Jag ska berätta om fiskaren från Koster och hur han var med om att Gud skolade in honom för tjänsten i sitt rike. Vi kan kalla fiskaren för Arthur. En dag talade Gud till honom: "Vill du ge mig din båt, Arthur?" Först kom Arthur med invändningar, han behövde ju båten för sitt fiske, men till sist gav han med sig – Gud fick ta hans båt. För
fortsättning sidan 28

Predikan av
**ALF
PETERSON**

Gemenskap med människor eller gemenskap med

GUD

Faktum är att var och en måste pröva sig, huruvida han eller hon verkligen har gemenskap med Gud. Ingenting kan ersätta gemenskapen med Gud, och vi är vanligtvis mästare på att skapa gemenskap med alla möjliga omkring allt möjligt, utom Gud.

Johannes skriver i sitt första brev: "Det som var från begynnelsen, det vi hava hört, det vi med egna ögon hava sett, det vi skådade och med egna händer togo på, det förkunna vi: om livets Ord tala vi. Ty livet uppenbarades, och vi hava sett det; och vi vittna därom och förkunna för eder livet, det eviga, som var hos Fadern och uppenbarades för oss. Ja, det vi hava sett och hört, det förkunna vi ock för eder, på det att också I mån hava gemenskap med oss; och vi hava vår gemenskap med Fadern och med hans Son, Jesus Kristus." (1 Joh 1:1-5)

Aposteln vittnar om sin erfarenhet. Det han har erfarit det förkunnar han. Och förkunnelsens avsikt är gemenskap. Gemenskapen med församlingen. Men när han närmare ska förklara vad församlingens gemenskap innebär, då är det inte fråga om någonting annat än gemenskap med Gud själv, "...med Fadern och med hans Son, Jesus Kristus."

Kyrkohistorien visar prov och bevis i mångfaldighet på hur man gång på gång har sökt att förklara församlingsgemenskapen på något annat vis än vad apostlarna gjorde. Det mest framträdande exemplet här är väl den romersk-katolska kyrkan, men andra kyrkor och samfund har upprepat den romersk-katolska kyrkans misstag, på olika vis.

Finns det någon acceptabel förklaring till att en medlem i Kristi församling inte har gemenskap med Gud?

Och vad hjälper det då hur mycket gemenskap vi har i alla riktningar, om vi inte har gemenskap med Gud? Och ändå är det ett ofta upprepat händelseförlopp, att de som har gemenskap med Gud, de stöts ut ur de gemenskapsformer som människor har skapat – det må heta församling eller kyrka, synagoga eller tempel. Ett mänskligt samfund börjar snart ställa väsentligen andra krav, än vad Herren Jesus Kristus har ställt. Och vad är det då för gemenskap, om inte Jesu undervisning får vara grunden?

Hur ska vi då veta om den gemenskap vi upplever är enbart mänsklig, eller om vi verkligen har gemenskap med Gud, med apostlarnas Jesus? Johannes låter oss inte vara utan besked på den punkten, när han fortsätter att undervisa oss i sitt brev.

Ett av de värsta kamouflagen för en bristande eller obehövlig gudsgemenskap är ju orden. Därför varnar aposteln för olika sätt att uttrycka sig på, när han förkunnar för oss att gemenskapen med Gud nödvändigtvis avsluter tre ting:

1) en vandring i mörkret,

2) att säga sig inte ha någon synd, 3) att säga sig inte ha syndat. "Gud är ljus och intet mörker finnes i honom", förkunnar Johannes (1 Joh 1:5). Och därför är det ohållbart att påstå att man har gemenskap med Gud, och samtidigt vandra i mörkret. Och när Johannes här exemplifierar vad det är att vandra i mörkret, så är det i första hand fråga om att inte erkänna att man är syndare, när det avslöjande ljuset möter i Jesu Kristi evangelium.

Att vandra i mörkret är här inte i första hand fråga om de direkta synder man begår; det är inte fråga om stöld, lögn, äktenskapsbrott eller ens mord i första hand, utan det är fråga om att inte erkänna att man har begått dessa synder när evangelium avslöjar dem. Detta är allvarligt, för vi är inte benägna att skapa någon gemenskap omkring någon eller något som har så framträdande negativa drag, som de vi ser här, det som måste avslöjas, och bekännas, för att någon gemenskap med Gud överhuvudtaget ska komma ifråga.

Vi vill ha människor med ljusa och positiva drag, vi vill gärna ha höga ideal och värna om dem, vi vill gärna säga att vi har gemenskap med Gud, och skapa och vidmakthålla de föreställningar som vi menar hör därtill – men Jesus Kristus kommer att avslöja mörkret mitt i våra hjärtan, mitt i vår

gemenskap, och vi är tvungna att erkänna det, eller falla offer för ett be-
drägeri.

Och om vi vill argumentera för våra
gärningar, för ett relativt korrekt
handlingssätt, vi har ju i alla fall inte
mördat eller stulit, vi har inte begått
äktenskapsbrott eller handlat på något
vis ohederligt, så hjälper inte det oss
mot syndens natur. "Om vi säga, att
vi icke hava någon synd, så bedraga vi
oss själva, och sanningen är icke i os-
s." (1 Joh 1:8)

Synd här är en natur, mörkets na-
tur i den fallna skapelsens krona –
människan. Gemenskap med Gud
utesluter en vandring i mörket.

Gemenskap med Gud tar sig ut-
tryck i att man känner Gud, och om
vi över huvud taget känner Gud, det
prövas mot en rejäl, men härlig prövo-
sten som Gud har ställt fram – Guds
bud: "Därav veta vi, att vi hava lärt
känna honom, därav att vi hålla hans
bud. Den som säger sig hava lärt kän-
na honom och icke håller hans bud,
han är en lögnare, och i honom är
icke sanningen." (1 Joh 2:3–4)

Guds bud finns nedtecknade i Bi-
beln, och vår gemenskap med Gud
prövas av Bibeln, av det som står skri-
vet. Gemenskap med Gud utesluter
alla former av överträdelse av Guds
bud.

Gemenskap med Gud tar
sig också uttryck i en tillva-
ro i ljuset, "att vara i lju-
set". Och om vi över huvud
taget befinner oss i ljuset,
det prövas av en annan prøvosten
som Gud har ställt fram – brodern.

Det är en intressant broder som
Gud har ställt fram för oss i första Jo-
hannes' brev, och som prövar vår tro
på olika vis. Nu heter det: "Den som
säger sig vara i ljuset och hatar sin
broder, han är ännu alltjämt i mörk-
ret." (1 Joh 2:9) Gemenskap med Gud
utesluter varje slags hat mot den här
brodern. Detta är några mycket vä-
sentliga insikter i vad gemenskap med
Gud innebär, som Johannes förmed-
lar till oss i sitt brev.

Vad upplever vi för slags gemen-
skap, och håller vår gemenskap pro-
vet; det prov som möter oss i apostlar-
nas undervisning? Apostlarna själva
mötte ju många människor, och de ha-
de gemenskap med många männis-
kor. Ett stort antal individer satt i för-
samlingarnas sköte och lyssnade till
apostlarna, tog del av deras undervis-
ning och upplevde gemenskap, men
långt ifrån alla hade gemenskap med
Gud.

Och i och för sig, många människor
mötte ju Herren Jesus, de upplevde
gemenskap med Jesus själv en kort
tid, de såg Jesus precis som Johannes
gjorde, de hörde Jesus också som Jo-

hannes gjorde, de t o m rörde vid ho-
nom – men vad hände sedan?

Johannes, efter de erfarenheter som
han hade gjort med Herren Jesus, gick
ut och förkunnade Jesus som livets
Ord, i 1 Joh 1:1, som Faderns Son i 1
Joh 1:3, som en förespråkare hos Fa-
dern som är rättfärdig, i 1 Joh 2:1 och
som Guds säd i 1 Joh 3:9.

Men långt ifrån alla som hade varit
i beröring med Jesus, förkunnade ho-
nom sedan på det viset. Eller vad ha-
de de skriftlärd och fariséerna och
judarnas överstepräster för budskap
om Jesus, om detta kan vi läsa i Matt
27:62–66 och Matt 28:11–15.

Det är inte att undra på om
apostlarna själva sedan fick
möta många exempel på att
de som kom och lyssnade
till de, och t.o.m. periodvis
upplevde riktigt god och uppbygglig
gemenskap på olika vis, sedan gick
sin väg som fiender och förtalare.

Johannes skriver: "Mina barn, nu är
den yttersta tiden. I haven ju hört, att
en antikrist skall komma, och redan
hava många anatikrister uppstått; där-
av förstå vi, att den yttersta tiden är
inne. Från oss hava de utgått, men de
hörde icke till oss, ty hade de hört till
oss, så hade de förblivit hos oss. Men
det skulle bli uppenbart, att icke al-
la höra till oss." (1 Joh 2:18–19)

"Från oss hava de utgått". Dvs här
går en mycket betydelsefull gräns för
församlingsgemenskapens betydelse.
Om vi har haft gemenskap med för-
samlingen, och sedan lämnar försam-
lingen på det vis som människor gör, i
1 Joh 2:19, då har vi bara haft gemen-
skap med människor, inte med Gud.

Visst erbjuder församlingen gemen-
skap, men inte för att vi bara ska ha
gemenskap med människor.

Apostlarna hade upplevt Jesus, de
åberopade de fysiska sinnenas vitt-
nesbörd, en konkret erfarenhet! Det
som de hade erfärit förkunnade de,
och förkunnelsens avsikt var gemen-
skap. Det var en gemenskap med för-
samlingen, men församlingsgemen-
skapens hela betydelse stod och föll
med om de hade gemenskap med
Gud, med Fadern och Sonen, eller om
de bara hade gemenskap med män-
niskor.

De som bara hade gemenskap med
människor, de gick sedan ut och förtal-
ade människor. De som hade gemen-
skap med Gud, de gick sedan ut och
förkunnade Kristus.

Det förtjänar att upprespas: De,
som bara hade gemenskap med
människor, de gick sedan ut och förtal-
ade människor. De, som hade gemen-
skap med människor. De, som hade
gemenskap med Gud, de gick sedan
ut och förkunnade Kristus.

Vad är vi upptagna med?

*Nedanstående vittnesbörd är
nedtecknat av en tysk broder som
haft ett mångskiftande liv. Han
kom till Bällsta Missionscenter i
våras, och kunde då inte ett ord
svenska. Han byggde över språk-
barriären med att börja hjälpa till
med förekommande göromål. Vil-
ket inbegrep svetsning, städning,
snickrande, disk och målning. När
Dieter sedan upplevde radikal
frälsning och blev döpt till Kristus,
kunde han inte hindras av språk-
svårigheterna längre. Han satte
sig ner med lexikon i hand, och
plitade på svenska ner vittnesbörd
om hur dyrbar Jesus Kristus blivit
för honom:*

ETT GLATT BUDSKAP

av Dieter Röhl

Evangelium är Guds budskap till
människor som har syndat. Det för-
medlar Guds sanning om synd och
nåd. Om vår synd och om Guds nåd.
Vi ska lyssna till denna sanning. En-
dast den som upplever vilken skada
synden orsakat, vet att uppskatta nå-
den. Endast den som ångrar den egna
syndan, kan verkligen glädja sig över
Guds förlåtelse. Därför får vi inte för-
tränga begreppet "synd". Vi behöver
inte heller förtränga det, då Gud er-
bjuder oss:

full försoning

full befrielse

fullständig rening genom vår Herre
Jesus Kristus!

Vitare än snö

"Du har ju behag till sanning i hjärte-
grunden; så lär mig då vishet i mitt
innersta. Skära mig med isop, så att
jag varder ren; två mig, så att jag bli-
ver vitare än snö." (Ps. 51:8–9)

Vitare än snö? Går det att bli vitare
än snö? När Adam levde i Edens lust-
gård, så var han utan synd. Han var
"vitare än snö". Kan en människa va-
ra vitare; renare än Adam var före sitt
fall? Ja, när hon är renad, renad ge-
nom Lammets blod. Han "som älskar
oss och har löst oss från våra synder
med sitt blod." (Upp.1:5)

Den som är renad från sin synd,
han är ren. (Joh.13:10)

"...och Jesu Kristi, hans Sons, blod re-
nar oss från all synd." (1 Joh. 1:7)

Guds Ord säger: "Den som älskar
sin broder, han förbliver i ljuset, och i
honom är intet som länder till fall." (1
Joh. 2:10)

"Gud är kärleken, och den som för-
bliver i kärleken, han förbliver i Gud,
och Gud förbliver i honom." (1 Jo-
h. 4:16)

Så är vi "vitare än snö"...

Vad är ditt motiv?

Text: ANITA ERIKSEN

Vad har du för motiv till vad du säger och vad du gör? Vad är dina tankar bakom ditt handlande och dina ord? Det är det som är avgörande. Det är vad du en gång kommer att ställas till svars för inför Gud.

Jesus säger att han vill låta ett ljus gå upp i våra hjärtan. Vad skall det ljuset tjäna till? Ja, Gud vet redan vad som bor i dig men ljuset måste lysa upp ditt inre för dig själv, du måste se vad som egentligen bor i dig "Ty jag vet, att i mig, det är i mitt kött, bor icke något gott; viljan är väl tillstädes hos mig, men att göra det goda förmår jag icke." Rom. 7:18.

Du måste inse vilken ställning du egentligen står i inför Gud. Det är först då du kan vända dig till honom och ropa efter hans barmhärtighet och finna den. Ty Gud är inte långt borta från någon enda av oss "Herren är nära alla dem som åkalla honom, alla dem som åkalla honom uppriktigt." Ps. 145:18.

Jesus säger i bergspredikan att det är inte bara gärningar utförda i strid mot tio Guds bud som dömer oss. Nej, redan om du tänker dessa handlingar i ditt hjärta så har du brutit Guds lag. Vem kan då bestå, tänker du. Just därför har Gud lagt frälsningen på ett sådant plan att det handlar inte om människans vishet och godhet, för den är i alla lägen en dårskap och ondska inför Gud. Det står att till och med Guds dårskap är visare än människors vishet.

Så långt under Gud står vi människor, och den som i sitt högmod vill förkasta Guds existens för att han tror att han själv är störst och bäst och det människan har lyckats och kommer att lyckas utgrunda genom vetenskapen skulle vara allt, den människan är trångsynt, och som Bibeln säger "då rarna säger i sina hjärtan: 'det finns ingen Gud.' " Du tänker ungefär som om du skulle kunna lyfta dig själv i

håret. Det är omöjligt. Gud har skapat lagar för oss människor här på jorden.

Gud har kommit till människorna på många sätt. För det första har han skapat allt på jorden inklusive människan genom sitt Ord "Gud sade... och det vart" (1 Mos.1) och vi kan genom skapelsen förstå att Gud finns till. Så har han gett oss sitt ord i Bibeln som vi kan läsa och begrunda. Men det största är att han lät sitt Ord (detta skapande Ordet) som han också kallar sin Son, födas in i världen som en människa, och denne människoson Jesus Kristus begick ingen synd varken i handling, ord eller tankar. Men i Getsemane fick han dricka den kalk full av all världens, dina och mina, missgärningar som täcktes honom av Gud själv. Och han blev av människor upphängd på ett kors, avrättad som en ogärningsman fast han ingen synd begått. Därför kunde inte döden behålla honom. Han besegrade döden.

Dödsriket bävade och fick, för att uttrycka det i mänskliga ord, lämna ifrån sig nycklarna till döden och dödsriket. Och det är där vi har vårt hopp. Vi måste gå till Jesus Kristus för att kunna komma till Gud.

Vår synd, våra ständiga misslyckanden att helt igenom handla, tänka och säga det goda, har redan försonats av Jesus Kristus. Och den synd som idag tillräknas människan är att hon inte tror "Ty den som vill komma till Gud, måste tro att han är till och att han lönar dem som söka honom." Hebr.11:6

Du människa erkänn din synd. Tro på Herren Jesus Kristus, så skall han idag ge dig ett nytt liv.

Skådespel och kristendom

Vår tid är händelserik. Det är inte bara de storpolitiska tilldragelserna, månraкетernas och kosmonauternas färder uti rymden som uppmärksammas. Även i den kristna verksamheten förekommer en hel del, som varslar om en utveckling väl vär att ägna uppmärksamhet. Inom frikyrkovärlden beträder man ny vägar i sitt arbete. Under senare år har man propagerat starkt för att introducera film och skådespel i den kristna verksamheten.

Hur ska väckelsens folk ställa sig till dessa nymodigheter på det religiösa området? Är de tecken på andligt uppvaknande eller är de symptom på andligt förfall?

Då man söker att sammanföra spel och kristendom gör man det ödesdigra misstaget att försöka förena två väsensskilda realiteter, som aldrig går att förena. Kristendom kan inte spelas. Och det som är spel är inte kristendom.

Den som något känner Nya testamentets grundspråk – grekiskan – vet att det ord som i våra biblar är återgivet med 'skrymtare' heter på grekiska 'hypokritas' och betyder skådespelare. En grekisk-svensk ordbok förklarar ordet på följande sätt: 'Hypokritas – egentligen den som maskerar sig, skådespelare; därav den som ser annorlunda ut än han är, skrymtare, hycklare, skenhelig.'

På två ställen i Nya testamentet förekommer ordet skådespel, eller teater, som det egentligen heter på grekiska, nämligen i 1 Kor. 4:9 och Hebr. 10:33. Men vid båda dessa tillfällen är det fråga om människor som levde ett så himmelskt och världsfrånvänt liv, att de därigenom blev ett skådespel för den ogudaktiga världen. Sådan kristendom behöver vi litet mer av i dag. Då blir all annan teater och allt annat skådespel övrigt och ovärdigt.

Det fanns gott om teatrar och skådespel i alla delar av det romerska riket under den första kristna tiden. Likväl nämner inte de apostoliska breven

Vi citerar ibland gamla skrifter – med vemodig vördnad för fädernas kamp.

**Var deras förkunnelse sann och tillämpningen riktig?
I så fall – hur ska det gå för vår generations kristenhet?**

med ett enda ord hur de kristna skulle ställa sig till dessa företeelser. Hur skall man förstå detta?

Det berodde helt enkelt på att det ansågs allt för solklart att en kristen inte skulle befatta sig med sådant. Man menade helt enkelt att det stred mot hela det andliga livets väsen. 'Alla kyrkofäderna äro eniga om att förkasta teatern i alla dess former' säger ett uppslagsverk.

De enda tillfällen de kristna bevistade teatern var tydligen då de släpades dit för att skymfas och hånas och kanske lida döden för sin kristna tro.

Teater och skådespel har ingenting att ge en levande kristen. Det borde vara klart för alla. Sen får vi ta risken att bli beskyllda för att vara kulturfiendliga. Vi tar den beskyllningen med ro. På den punkten har väckelsernas folk varit eniga i alla tider.

Vi kunde ge en rad exempel på skådespelare, som blivit levande kristna, och vi kan visa vilken inställning dessa tagit till teater och skådespel efter sin omvändelse.

Vår stora svenska konstnär på sångens område, Jenny Lind, bröt fullständigt med teatern, sedan hon på ett metodistmöte i New York hade överlämnat sig helt åt Herren Jesus. Efter den upplevelsen använde hon sin gåva för att sjunga till Herrens ära.

Den på sin tid firade danska skådespelerskan Anna Larsen-Björner handlade lika radikalt, då hon blev frälst. Hon började istället att använda sin strålande begåvning till att förkunna evangelium och att vinna själar för Gud. Scenen lämnade hon för alltid.

Skådespelerskan Trine Bull i Norge ansåg det vara en ren omöjlighet att fortsätta vid teatern, sedan hon blivit kristen. Arna Högdahl, som var anställd vid den Svenska teatern i Helsingfors, är även hon ett exempel på hur radikalt frälsningsupplevelsen löser en människa från teaterlivet.

Dessa skådespelerskor har efter sin omvändelse vid flera tillfällen besökt pingstförsamlingar i vårt land och genom sina brinnande budskap gett vittnesbörd om vad levande kristendom

är.

I våra dagar upplever vi med sorg att frikyrkoförsamlingar med sina pastorer i spetsen överger föregångarnas radikala linje, då det gäller teater och skådespel. Numera anser man i vissa kretsar att det inte alls behöver vara opassande för kristna att både bevista vanliga teaterföreställningar och att använda skådespel i den egna verksamheten. Detta är ett skrämmande tecken på andligt avfall.

När man rekommenderar skådespel som ett medel att brukas i kristen verksamhet, har man samtidigt gett underbetyg åt den evangeliska förkunnelsen. Gud har i församlingen satt apostlar, profeter, evangelister, herdar och lärare – det vill säga Ordets förkunnare – men han har inte givit någon i uppdrag att vara skådespelare.

Kan man spela frälsning? Spelad frälsning är ingen frälsning. Man kan inte spela Jesu liv och verk. Ingen verkligt frälst och av Guds helige Ande gripen människa nedlåter sig till något sådant. Är det då möjligt att ogudaktiga skådespelare skall kunna spela frälsning eller representera vår Herre Jesus Kristus i en roll på teatern eller i ett skådespel som återges på den vita duken? Varje levande kristen måste besvara den frågan med ett klart nej. Det är profanering av heliga ting. Det gränsar till hädelse mot vår välsignade Frälsare och hans stora gärning.

Skall vi i vårt arbete nedlåta oss till att använda metoder som är helt främmande för Andens liv och kristendomens väsen i tron att detta skall kunna hjälpa oss ur det andliga nödläge vi befinner oss i? Kommer dessa metoder att bryta den isolering en andligen utarmad och förvärldsligad kristenhet befinner sig i. Skall detta vara vårt svar på vår tids skriande andliga nöd?

Borde vi inte i stället tränga oss fram till de urkristna kraftkällorna? Vad vår tids kristna fräför allt annat behöver – både pastorer och menige man i ledet – är ett apostoliskt dop i den helige Ande och eld. En urkristen pingstuppelse skall tillföra vår verksamhet

urkristendomens kraft, och då blir alla oandliga och 'billiga' moderna metoder överflödiga. Vår tids stora andliga behov är en församling på knä i brinnande bön med pingstens eld flammande över sin verksamhet!

Harald Gustavsson:
"KRISTI FATTIGDOM – VÅR RIKEDOM"
Algot Erikssons Förlag, Kumla 1964

Kyrkornas nöjesliv

Många kyrkor ha också de sista åren öppnat sina portar för ett nöjesliv, som måste vara till stor skada för den levande tron hos deras medlemmar. Sporten har på många håll accepterats som en verksamhetsgren även då den uppträder som söndagssport och håller ungdomen borta från kyrkor och bönehus. Teater och biograf såväl som allsköns lekar har man välkomnat i en del kristna församlingar. De som bära ansvaret härför mena naturligtvis, att detta skall bevara deras medlemmar från att lämna kyrkorna och hålla dem borta från nöjen, som locka dem uti världen. Men man misstar sig här gruvligen. I Amerika, där man under de sista 30–40 åren haft tillfälle att se frukterna av nöjeslivets introduktion i kyrkorna, har man funnit, att detta verkar i motsatt riktning. Man trodde, att man genom dessa nöjen skulle få behålla sina medlemmar och särskilt ungdomarna kvar i kyrkorna, men man har fått se, att kyrkornas nöjesliv har suddat ut gränsen mellan världen och församlingen på denna punkt, och i hundratusentals fall har man utbytt församlingsgemenskapen mot de världsliga nöjena.

Lewi Pethrus:
"NÖJESLIV ELLER FRÄLSNINGSFRÖJD"
Lewi Pethrus Förlag AB, Stockholm 1967

LEDAREN

fortsättning från sidan 5

Den konfrontationen kommer självklart inte de kristna att framstå som segervinnare, utan som förlorare. Det ligger i sakens natur.

Om vi läser bibelns framställning, så ser vi det klart. I Hebr. 11:e kapitel, sista verserna, heter det: "Och fastän alla dessa genom tron hava fått sitt vittnesbörd, undfingo de ändå icke vad utlovat var, ty Gud hade åt oss utsett något bättre, på det att de icke oss förutan skulle bli fullkomnade". Observera, och stryk gärna under om du är bibelläsare, att Gud hade åt oss utsett något som är bättre. I 10:e kapitlets sista vers står det: "Dock, vi höra icke till dem som draga sig undan, sig själva till fördärv. Vi höra till dem som tro och så vinna sina själar." Sina själar. Inte sina kroppar, men sina själar!

Går vi sedan vidare i det 11:e kapitlet, möter vi ett helt persongalleri av troshjältar. Då undrar man: Är detta vinnarna eller förlorarna? De har inte vunnit något. De har i tur och ordning förlorat allt. Sammanfattningen av alla dessa enskilda individers hjältebragder i olika tider beskrivs i slutet av kapitlet på ett oerhört skakande sätt. Här beskrivs den verklighet de fick leva i och acceptera här i tiden, med avseende på sina kroppar, och deras fysiska möjligheter att erövra någonting av den lycka eller framgång som världen och det etablerade samhället kunde erbjuda: "Och vad skall jag nu vidare säga? Tiden bleve mig ju för kort, ifall jag skulle förtälja om Gideon, Barak, Simson och Jefta, om David och Samuel och profeterna, om dessa som genom tron besegrade konungariket, övade rättfärdighet, fingo löften uppfyllda, tillstoppade lejons gap, dämpade eldens kraft, undkommo svärdets egg, blevo starka från att hava varit svaga, blevo väldi-

ga i krig och drev främmande härar på flykten."

Detta är helt chockerande. Och vi ska komma ihåg att de människor som omnämns, valde av fri vilja denna lott. De upplevde som en triumf det som alla människor borde uppleva som ett förfärligt nederlag och ett tolt fiasko. "Vi höra icke till dem som draga sig undan..." De drog sig alltså inte undan någon av dessa svårigheter, och menade inte att problemen skulle göra det omöjligt för dem att förverkliga något uppdrag som hörde samman med deras tjänst för Gud. De menade faktiskt tvärtom; att detta var deras enda möjlighet att kunna förverkliga det uppdrag Gud gett dem.

Vi läser fortsättningsvis: "Kvinnor funnos, som fingo igen sina döda genom deras uppståndelse. Andra läto sig läggas på sträckbänk och ville icke taga emot någon befrielse, i hopp om en så mycket bättre uppståndelse." "VILLE ICKE TAGA EMOT" De blev alltså erbjudna ett alternativ, men ville inte ta emot det. De valde frivilligt denna tortyr. De hade kunnat komma undan genom att ta emot erbjudanden som gavs dem i olika sammanhang. Men de ville inte.

Vi, våra dagars kristna, har demonstrerat att vi vill ha fred och bli etablerade. Vi accepterar kompromissen ända dithän att allt blir profilöst och utslätat. Den kristna tron blir helt verkningslös, för att inte säga meningslös. Den blir filosofisk till sin karaktär, och möjligen en ideologi bredvid andra ideologier. Därigenom reduceras det kristna budskapet till en inomvärldslig filosofi. Den blir samhälleligt horisontal till sin effekt och genomslagskraft därför att man har accepterat anbuden, alternativen och kompromisserna. Så har vi då fått en

vanmäktig och kraftlös kristen förkunnelse.

Andra åter underkastade sig begäberi och gisselslag, därtill ock bojer och fängelse; de blevo stenade, marteade, söndersågade, dödade med svärd. De gingo omkring, höljda i fårskinn och gethudar, nödställda, misshandlade, plågade, dessa människor, som världen icke var värdig att hysa; de irrade omkring i öknar och bergstrakter och levde i hålor och jordkullor." Smaka på detta: "som världen icke var värdig att hysa". Dessa människor så annorlunda, så unika; sektar, fanatiker, svärmare, kvalificerade dårar som uppträdde osjälviskt, men idiotiskt. "Och fastän alla dessa genom tron hava fått sitt vittnesbörd, undfingo de ändå icke, vad utlovat var; Ty Gud hade åt oss utsett något bättre, på det att de icke oss förutan skulle bli fullkomnade."

Hela detta galleri presenterar för oss personer vars namn vi inte hittar i den profana historien. Historiker har aldrig kommit i kontakt med dem, eller så har de gått förbi dem därför att de saknat betydelse. Deras öde besegrades på ett förfärligt förnedrande, kränkande och förödmjukande sätt. Om man ska tala om framgångsrika personer och projekt, då är dessa helt uteslutna. De var de stora förlorarna i världen.

Men i bibeln räknas de som troshjältar och stora triumfatorer. De har betydelse som föredömen, så att de kristna som delar den uppenbarelsen och frälsningstro som dessa misslyckade existenser hade under sin samtid, måste ju räkna med samma konsekvenser i sitt liv. För dem återstår ingenting annat än ett martyrium. En kristendom utan martyrer är ett stort svek, för i en kristendom utan martyrer har man förrätt sin Herre och uppdragsgivare. Ingen vill väl för ett enda ögonblick påstå att Jesus Kristus blivit rehabiliterad i världen? I varje fall inte korsets Jesus.

Den chokladjesus som kyrkan försöker aktualisera sitt svekevangelium med har ingenting med bibelns frälsningsförkunnelse att göra. Och den är en mycket blek och dålig kopia av det vi möter i bibeln. Ska man vinna himlen, måste man radikalt förlora världen. Ska man vinna sin själ, då måste man ge sitt liv. Detta är bibelns lära. Och vad bibeln framför allt betonar för oss, är vetekornets väg.

Detta är inte allegorier eller symboler, utan en verklighet den kristne är kallad att leva och förbli i under hela sin livsvandring. Blir man rehabiliterad, belönad och lyckas erövra positioner inom något område här i världen, då har man troligen sålt sin Mästare för mindre än trettio silverpenningar. Tillvägagångssättet är judaslikt.

Vi höra icke till dem som draga sig undan" – vad då? Vi drar oss inte un-

SOLDAT – I HERRENS...

fortsättning från sidan 3

ändå på egen hand fått avgöra vilken väg han skulle gå, eftersom han själv ska ta konsekvenserna."

"Ett folk på knä inför Gud är bättre än ett folk med vapen i hand."

"D är däremot villig att delta i passivt motstånd som går ut på att hjälpa nödställda och gömma flyktingar. Det viktiga blir att rädda människoliv utan vapenbruk."

"D vill förorda att man beder för sina förföljare och försöker väcka deras samvete."

"Om det passiva motståndet skulle leda till repressalier skulle han ta sig en tankeställare och sluta med sitt agerande om det skulle kosta andras

liv."

"Man kan inte döda i självförsvar, eftersom allt liv är lika mycket värt. Man kan inte sätta sig till doms över liv och död. Man kan inte ta ansvaret för värnlösa och rädda deras liv till pris av ett annat människoliv."

Där lämnar vi vår tids troskämpe Alvar Dahlberg, och följer honom med våra förböner till anstalten utanför Umeå, där han troligen sitter när MR:s prenumeranter nås av denna tidning. Vi hoppas få en personlig rapport från Alvar i nästa nummer! ■

dan korset; det är förutsättningen. Vi drar oss inte undan smäleken, utan går ut till honom utanför lägret för att bära hans smälek. Vi drar oss inte undan uppgiften att förkunna, förmedla, förkroppsliga herren Jesu Kristi budskap i tiden. Vi drar oss heller inte undan konsekvenserna av detta; därför att det är, nu som tidigare, "genom tron blev Moses vid sin födelse DOLD av sina föräldrar" – det är barnens situation i en gudsfientlig värld. "...och hölls av dem gömd i tre månader eftersom de såg att det var ett vackert barn ..." Dold för att han inte skulle tvångsomhändertas av staten! "...och de lät sig icke förskräckas av konungens vrede". Varför detta tillägg? Vi förstår människans situation då hon har makterna emot sig. Vilket underläge! Hon upplever vanmakt och djup ångest, framför allt då det gäller barnen och deras framtid. Men de ligger inte i Faraos, i statens händer, än om det kan se så ut.

Fortfarande hör vi rösten av en som ropar också in i vår tid: "Låten barnen komma till mig!" Det är sannerligen inte lätt att leda barnen till Jesus. Faraos är mångmultipliserad i allt det som filosofiskt, socialt, religiöst och på andra områden har sin förankring och sina rötter just i detta världssystem. Det är förödande för den stackars människan. Men vi läser att Moses föräldrar lät sig icke förskräckas, vare sig av hot eller lockelser; utan höll fast vid det tron förklarade och uppenbarade för dem. De visste mera om denna värld och dess framtid än Faraos och hela hans hov och sfär av religion, vetenskap och andra hjälpmedel.

Vi läser vidare: "Genom tron FÖRSMÅDDE Moses sedan han hade blivit stor, att kallas Faraos dotter." Tänk så många tillfällen han haft att fundera över sin bakgrund och uppväxtmiljö; intellektuellt pröva i teori och praktik. Han kunde konfronteras med samtidens alla maktkonstellationer och se livet precis som det var. Ändå kom han fram till detta facit: "Han ville hellre utstå lidande med Guds folk än för en kort tid leva i syndig njutning." Där är valet som varje människa ställs inför. Vad är du beredd att betala och utstå; hur mycket du är beredd att satsa i denna kamp för tiden och framtiden. "Han höll nämligen Kristi smälek för en större rikedom än Egyptens skatter, ty han hade sin blick riktad på lönen."

Mose hör till de stora förlorarna. Han kunde ha fått, han kunde ha blivit – men sade nej tack. Han valde något annat; anspråkslöst, meningslöst, maktlöst. Det är ett budskap som bör riktas till alla förment kristna poli-

tiker, som också gjort sitt val. Frågan är vad man valt, på vilka grunder, med vilka visioner. Framför allt; Vad är inspirationskällan? Det gäller oss alla, vid varje valsituation i livet.

Det finns mycket att säga om varje led i denna komprimerade framställning. Moses drog sig inte undan. Resultatet blev ett lidande som är ojämförbart med allt annat människan kan uppleva, sträva efter eller drabbas av i denna värld. Men ändå fick han något som är obeskrivligt och ovärderligt: LÖNEN. Nådelönen. Han blev aldrig den statsman han hade kunnat bli. Tron uppenbaras i dessa historiska händelser som omnämns i Hebr. 11. Vi ser vad tron vittnar om, hur den framträder, och sedan hur den leder och sanktionerar vandringen ända fram till slutet. "Dock, vi höra icke till dem som draga sig undan, sig själva till fördärv. Vi höra till dem som tro, och så vinna sina själar."

Detta går i repris. När vi läser om anabaptisterna så är deras livsöden uttryck för samma tro som vi läser om i Hebr. 11. Vi peka på en hel del misstag, missbruk och fanatism som följde denna rörelse. Man har tävlat om att beskriva missbruken riktigt ordentligt; hånat och nedvärderat denna grupp som tog sin tro på så stort allvar, så man börjar ana att de menade vad de bekände. Den som först ansåg sig behöva ingripa och neutralisera dem, det var kyrkan. Sedan vet vi vad resultatet blev för de enskilda människorna.

Kan detta appliceras på och ha aktualitet för kristna i vår tid? Naturligtvis. Helt uppenbart har det ändrats i arginerna, men när man kommer till problematikens kärna, och börjar brottas med de frågor som bibeln manar oss att ta upp, då kommer konfrontationerna och gensägelserna. Det gäller ju för oss som kristna bekänna att ge uttryck för i ett innerligt trohetsförhållande till vår uppdragsgivare och Frälsare.

"Bör vi tillåta våra barn undervisas i kyrkans skolor?" Nej! Sa anabaptisterna. Nej! säger maranatavännerna. Nej! Sedan har man valt att lösa skolfrågan på olika sätt. Det kan diskuteras – men vi gör inte det. Vi menar att en verksamhet där det handlar om barnens situation och förhållanden, en sådan verksamhet måste först och främst vara församlingsförankrad. Problemet löses inte om man etablerar en förment kristen skola med den allmänna skolans mönster och metoder. Den blir då lika styrd av det etablerade samhället som all annan skolverksamhet. Undervisningen måste vara församlingsförankrad. Det innebär inte att församlingen kan överta

hela undervisningsfunktionen, men föräldrarna måste informeras om och uppmuntras i nödvändigheten av att ta itu med barnens undervisning, och integrera denna undervisning som en del av uppfostran.

Det viktiga är inte att man får en skola. Det viktiga är att man har hög kvalitet på undervisningen. Denna kvalitet får man inte genom att bygga institutioner; den får man uteslutande genom att skolmiljön förmänskligas. Den teoretiska undervisningen ska naturligtvis inte undervärderas, men för att den teoretiska undervisningen ska lyckas, måste det finnas en atmosfär som uteslutande kan skapas där det existerar personliga relationer. Det finns föräldrar i vår tid som insett detta. Föräldrar som fått erfara att just denna typ av undervisning har skapat många frågor och framför allt mycken indignation. Frågan om hemundervisning blir vattendelaren mellan olika kristna – nu, som så många gånger förr i väckelsehistorien.

Jag ska läsa några rader till ur denna skrift om anabaptisterna; något om förutsättningarna för att man ska lyckas: "Anabaptisterna praktiserade även i stor utsträckning kristlig kommunism. I likhet med förhållandet i den kristna församlingen i Jerusalem, där de troende hade allting gemensamt, hade även anabaptisterna i allmänhet gemensam egendom.

På en del ställen, särskilt i Mähren, levde de tillsammans och arbetade tillsammans i gemensamma brödrärförbund med gemensamma bostäder och förläggningar.

Om denna fullt bibliska tanke hade mera kommit till sin rätt i våra s.k. kristna samhällen, skulle den kristendomsfientliga kommunism som nu förekommer i alla kristna länder helt visst haft mindre utbredning, ja, helt visst icke alls funnits TILL. Men tyvärr har den officiella kristendomen i det fallet helt tagit avstånd från Kristi bud, och den uppfattningen har mer och mer utbredd sig inom de breda folklagren att kristendomen och den s.k. kristna staten ingenting annat är än ett skydd för de rikas girighet och förtryck av de fattiga." Detta är en skakande sanning, men den som uttalar den, blir inte bara impopulär, han blir utsatt för hot ifrån de etablerade.

Denna skrift är utgiven på Filadelfiaförlaget. Självlklart inte nu. Det hade varit otänkbart ge ut den nu. Men 1936 gick det. Och den ande som förde fram budskapet, fortsätter att gripa människorna och sätta dem i rörelse. Detta är en av de viktigaste frälsnings-sanningarna i denna tid för den kristna församlingen.

EFTEFÖLJELSENS VÄG

fortsättning från sidan 21

att uttrycka det kort – Arthur förlorade sin båt – den förliste en stormig natt, medan båtens besättning klarade sig, men båten sjönk, det gick inte att rädda den.

Några månader senare kom Gud igen, "Vill du ge mig ditt hus?" Det blev en kamp innan Arthur var villig att lämna det ifrån sig. Efter en tid brann huset ned och Arthur och hans fru flyttade till en lägenhet.

Det gick en tid och Gud kom tillbaka. Den gången var det svårare. "Vill du ge mig din hustru?" löd frågan. Det blev mycken kamp och vända innan Arthur kunde säga; Ja, ske din vilja, om det verkligen inte finns någon annan utväg. Efter en tid dog hus-trun och Arthur var nu inklusive barn helt utblottad, han hade också förlorat sin hustru. Arthur kunde inte förstå meningen med Guds handlande.

Åter kom Gud till honom: "Vill du gå ut på fältet och tjäna mig?" Det kunde väl Gud sagt med en gång om detta var Guds vilja. Så tänker vi och så tyckte Arthur. Men det som hade hänt Arthur blev en förberedelse för en speciell tjänst i Guds rike för Arthur. Gud använde honom i en sådan utsträckning att människor blev avundsjuka på honom. Det gick så långt att Arthur menade att vad han upplevde av motstånd och förföljelse var svårare än allt han tidigare mött. Men mitt i striden fick Arthur lägga ner vandringsstaven och gå för att motta sin lön.

FÖRBEREDELSE

Vad jag vill peka på är, att för att kunna tjäna Gud på ett överlåtet sätt och i överensstämmelse med Guds vilja, så var Guds handlande med Arthur en förberedelse för den uppgift som blev hans.

Det är märkligt att se hur Gud i ett enskilt människoöde tar hand om en person för att bruka honom och låter honom gå igenom en lång och fruktansvärd skolning innan redskapet är dugligt.

"Att äta hans kött och dricka hans blod". Har du varit med om det? När detta att följa Jesus kostar mer än själva livet, höll jag på att säga, och nästan karvar lite på framtiden bortom döden, så att man börjar misströsta om hur det skall bli i framtiden, bortom döden. "Att äta hans kött och dricka hans blod".

Vi talar om att vi är offrade och överlämnade åt Gud på hans altare och vi citerar med förkärlek; "Må vi frambära våra kroppar till ett Gud välbegagnat offer, vår andliga tempeltjänst", och menar att vi är på väg att göra på det sättet. Att föra fram sig själv på offeraltaret och BLI KVAR DÄR. Du kan bli skickliggjord att tjäna Gud – "att äta hans kött och dricka hans blod". Tänk att vi kallas till en sådan djup efterföljelse. Är du med på det? Det är inte riktat endast till dem som redan tjänar Herren, utan det är till alla och envar som kristna. Är du beredd att gå in i denna djupa efterföljelse?

STÖTESTEN

Man knorrade mot Jesus och sade: Ingen står ut att höra på detta tal och så lämnar man honom. Det är då Jesus säger: "Är detta för eder en stötesten?" Att äta mitt kött och dricka mitt blod och genom det ta till er av hela påskalammet, är det för er en stötesten? "Se, jag lägger i Sion en sten och många skall stöta sig på den stenen och vackla och falla", står det. Jesus Kristus utgjorde alltså stötestenen. Det låg inget av uppror mot den mosaiska gudstjänstordningen eller Mose lagstiftning i vad Jesus gjorde, han kom inte för att upphäva lagen, UTAN FÖR ATT FULLBORDA DEN. Stude-

rar man bibeln noga kan man se att så skedde också. Likväl var Jesus för dem en stötesten. Det hade kommit in något helt nytt i det budskap som Jesus framförde – nu handlade det inte längre om att offra blodiga offer till försoning för folket, att gå in i templet en gång om året – nu stod allting i sin uppbyggnad.

Jesus förde fram detta nya och alltid blev hans erfarenhet; "Förvisso, möter jag ständig gensägelse". Men Jesus visste inom sig, att hans lärjungar knorrade över detta; och han sade till dem: 'Är detta för eder en stötesten? Vad skolen i då säga, om i fån se människosonen uppstiga dit, där han förut var? – Det är Anden, som gör levande; köttet är till intet gagneligt. De ord, som jag har talat till eder, äro ande och äro liv. Men bland eder finnas några som icke tro.'" Jesus visste nämligen från begynnelsen, vilka de voro, som icke trodde, så ock vilken den var, som skulle förråda honom. Och han tillade: 'Fördenskull har jag sagt eder, att ingen kan komma till mig, om det icke bliver honom givet av Fadern.' För detta tals skull drogo sig många av hans lärjungar tillbaka, så att de icke längre vandrade med honom.'" Jo-h. 6:61–66.

Jesus har känt upprорот och förstär att många inte kan följa honom längre, att de inte orkar; det är då vi möter det häpnadsväckande förslaget Jesus ger sina lärjungar: Nu är det många som går, väckelsens beundrare är på vild flykt från under, tecken och mirakel som de sett så mycket av. Men nu blir det svårare tider. "Icke viljen väl också I gå bort?" Det är då Petrus ställer sig ansvarig för följande uttryck: "Herre till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord, och vi tro och förstå, att du är Guds helige."

ALLA HAR HÖRT

Det var tal om att Jesus tillsammans med lärjungarna skulle besöka Jerusa-

MARITA LEIJONHUFVUD,
Örebro:

Ropa på Jesus!

"Detta är en tid med företeelser som man för några år dedan aldrig kunde förutse att de skulle kunna inträffa. Det otroliga händer. Ta till exempel Sovjetunionen. Den har upplösts. Vem trodde det för fem år sedan? Eller Alf Svensson – att han skulle ha uppgiften som biståndsminister, eller Bert Karlsson, att han skulle sitta som riksdagsman. Vem kunde tro detta för bara något år sedan?"

Vi lever i en tid där det går allt snabbare mellan det oförutsedda och det inträffade."

Dessa ord är dryftade av en radiopratare i december 1991, i ett helt vanligt, världsligt radioprogram. Jag kände igen mig, det var som om det vore en predikan.

Allt händer så snabbt nuförtiden. Jag tänkte: det måste bli så här mot tidsålderns slut. Jag slog upp min bibel och läste:

"Men Herrens dag skall komma såsom en tjuv, och då skola himlarna med dånande hast förgås och himlakropparna upplösas av hetta och jorden och de verk, som äro därpå, brännas upp. Efter-som nu allt detta sålunda går till sin upplösning, hurudana bören icke I då vara i helig vandel och gudsfruktan." 2 Pet-r. 3:10-11.

Men detta är inte slutet. Gud har även lovat oss som tror på Honom "nya him-lar och en ny jord". (3:13)

"Jesus kommer snart" har du hört oss säga. Det betyder också "Jesus kommer med has". Han ska inte dröja, utan i ett nu, med blixstens fart ska Han komma på skyarna och hämta de sina. Du är väl en av dem som ska med då? Om inte gör dig beredd att möta Gud. Han är egentligen inte långt borta från någon av oss, men vi måste tro att Han är till och att Han lö-nar dem som söker Honom.

Ropa på Jesus. Säg: om du finns så låt mig förstå det på något sätt. Löftesordet gäller än idag, även för dig. Tro och ta emot – och du blir frälst (räddad).

"Men åt alla som tog emot Honom (Je-sus) gav Han makt att bli Guds barn." Gud välsigne dig att ta emot Jesus!

Hälsningar Marita

lem, för att vara med om lövhyddo-högtiden. Då kommer Jesu bröder och säger: "Ska du inte gå upp till Jerusalem och tala om vem du är. Alla har ju hört tala om dig nu, är det inte lika bra att du visar dig öppet och offentligt så att folk får se vem du är." Det var Jesu bröder som tyckte det.

"Ty ingen som vill vara känd bland människor utför sitt verk i hemlighet. Då du nu gör sådana gärningar, så träd öppet fram för världen." Det var nämligen så, att icke ens hans bröder trodde på honom. Då sade Jesus till dem: "Min tid är ännu icke kommen, men för eder är tiden alltid läglig. Världen kan icke hata eder, men mig hatar hon, eftersom jag vittnar om henne, att hennes gärningar är onda. Gån I upp till högtiden; jag är icke stadd på väg upp till denna högtid, ty min tid är ännu icke fullbordad." Joh. 7:4-8.

Jesus stannade kvar i Galiléen. Hans aktiviteter var nu sådan att man hade beslutat att gripa Jesus och göra slut på hans verksamhet. Vem är han? frågade människor. "Han är en rättsinnig man", sa några medan andra menade; "Nej, han förvillar folket..." Hela tiden möter vi gensägelsen. Det kanske är det inre upproret mot Gud som uttrycker sig på det sättet. Jesus menar att om de förkastar den Gud har sänt, så går de förlorade.

DUELL

När angriparna säger: Vi är Abrahams barn, då säger Jesus; "Det stämmer inte, för vore ni Abrahams barn, skulle ni ta emot mig, den Gud sänt. Framhärda ni att ni är Abrahams barn, gör då hans gärningar."

Duellen fortlöper så till den grad i hätskhet att Jesus till slut nära nog förlorar fattningen: "Ni har djävulen till er far", sa han till dem. Det går väldigt långt innan Jesus tvingas hugga i så hårt.

När Jesus sa: "Min lära är inte min, utan hans som har sänt mig", retade det upp hans motståndare så oerhört att de sa: Du är besatt av en ond ande, för ingen förut har kommit och påstått det du säger, inte ens Mose. Mose kände sin plats och sin utkorelse från Gud, men han hade aldrig det framträdandet som Jesus.

"Jesus svarade dem och sade: 'Min lära är icke min, utan hans som har sänt mig. Om någon vill göra hans vilja, så skall han förstå, om denna lära är från Gud, eller om jag talar av mig själv. Den som talar av sig själv, han söker sin egen ära; men den som söker dens ära, som har sänt honom, han är sannfärdig och orättfärdighet finnes icke i honom. - Har icke Moses givit eder lagen? Och likväl fullgör ingen av eder lagen. Varför stå i efter att döda mig?' Folket svarade: 'Du är besatt av en ond ande. Vem står efter att döda dig?' Joh. 7:16-20.

Förföljelse mot den Gud har sänt kan ta sig fruktansvärda uttryck, det får man väl ändå säga.

"De ville då taga honom upp i båten; och strax var båten framme vid landet, dit de foro. Dagen därefter hände sig detta. Folket, som stod kvar på andra sidan sjön, hade lagt märke till att där icke fanns mer än en enda båt och att Jesus icke hade stigit i den båten med sina lärjungar, utan att lärjungarna hade farit bort allena.

Andra båtar hade likväl kommit från Tiberias och lagt till nära det ställe, där folket bespisades, efter det att Herren hade uttalat tacksägelsen. När alltså folket nu såg, att Jesus icke var där, ej heller hans lärjungar, stego de själva i båtarna och foro till Kapernaum för att söka efter Jesus. Och då de funno honom där på andra sidan sjön, frågade de honom: 'Rabbi, när kom du hit?' Jesus svarade dem och sade: 'Sannerligen, sannerligen säger jag eder: I söken mig, icke därför I haven sett tecken, utan därför i fingern äta av bröden och bleven mätta. Verken icke för att få den mat, som förgås, utan för att få den mat, som förbliver och har med sig evigt liv, den som Människosonen skall giva eder; ty honom har Fadern, Gud själv, låtit undfå sitt insegel.'

Då sade de till honom: 'Vad skola vi göra för att utföra Guds gärning?' Jesus svarade och sade till dem: 'Detta är Guds gärning, att i tron på den han har sänt.' De sade till honom: 'Vad för tecken gör du då? Låt oss se något tecken, så att vi kunna tro dig. Vilken gärning utför du?'" Joh. 6:21-30.

Om vi studerar Johannes evangelium möter vi konfrontationen och motståndet som Jesus ständigt levde i och som han fick umgås med dagligen. Han hade kommit i världen för att frälsa det som var förlorat och presentera Guds rikes evangelium - så småningom ledde det till hans död. Vi kanske är så försiktiga att vi inte tål gensägelse i dessa grova former, men de kommer och i ännu värre form. Frågan är då hur förankrad är jag i mitt andliga liv, i Kristus, i sanningen, i Ordet? Har jag låtit sanningen gå över mitt liv, så att jag själv har dött bort från allt mitt eget. Är det tungt att höra detta? Då mån ni veta att det var mycket tyngre att höra Jesus säga; -"Ni måste äta mitt kött och dricka mitt blod".

HELOFFER

Har vi låtit domen gå över våra liv och därigenom blivit skickliggjorda för tjänst? Domen skall begynna och den börjar med Guds hus. En efter en får ett förnyat möte med Gud, där han nästan ber om tillstånd av oss: "Får jag ta dig på allvar, får jag ta hand om dig och ditt liv?" Är du villig att överlämna allt vad du har, främstallt dig

själv åt Herren? Paulus säger: "De gåvo FÖRST OCH FRÄMST SIG SJÄLVA åt Herren". Man talar om heloffer på Guds altare, det måste väl vara det slaget vi läste om, eller hur?

Denne man som allestädes mötte så mycken gensägelse bland syndare, han som var stötestenen, Jesus Kristus, det är honom vi presentera, det är honom vi lever för. Om de stötte sig på HONOM är det ju klart att de också stöter sig på oss, om vi är genomstrade, impregnerade av Jesu ande, liv och kraft och verkligen förankrade i Guds ord på fullt allvar. Om det är så för oss kommer vi att möta samma motstånd, samma gensägelse, men det kommer att bli en välsignad väg, därför att Gud har behag till denna väg.

VETEKORNET

Den som beträder den sortens överlåtelses väg här i livet ska känna Guds välbehag över sig, även om det gör ont ibland. Det gör ont i köttet, i ansendet hos folk, men det gör inget. Det finns en som har en mening med alltsammans. Ut i en tjänst på liv och död, kallar han oss. Det låter mycket, men det är sant. Det är inte lönt annat än att vetekornet faller i jorden och dör - vi måste in i detta. Jag har en känsla av att detta kan bli missuppfattat, men i den överlåtelsen ligger befrielse, inre frigörelse, inre stadga, fasthet, visshet och säkerhet vad jag gör för Gud. Detta väntar Herren på och hoppas att han inte ska bli besviken på oss, utan att vi ställer upp - här har du oss på nytt - vi vill gå vidare!

Johannes skriver i sitt brev: "Den som älskar Jesus syndar inte..." Ibland förespeglar det mig att Johannes speciellt, men även Petrus talar om en sådan efterföljelse att det ingenting finns utöver den - ingenting annat är viktigt. Att kompromissa i vissa frågor i deras verksamhet, det var uteslutet, efterföljelsen var så total, att aposteln menade att den som följer Jesus och lever i detta, han syndar inte.

MÅSTE VIDARE

Vi, sena tiders barn måste erkänna att det är det som ständigt händer. Vi gör uppror mot Gud gång på gång, i halsstarrighet, upproriskhet eller på andra sätt syndar vi oavbrutet. Det var nästan omöjligt för de första kristna att göra det. Det är sällan Guds barn har förstått det här, men så var det faktiskt. När någon blev kallad var det så avgjort, att man inte avvek från vägen, man ställde inte upp på något som betydde att man blev olydig och gick din egen väg, utan det var avgjort från början...

Vilken kolossal frälsning man hade

GEMENSKAP VID...

fortsättning från sidan 13

mentet en undervisning om hur den gemenskap församlingen utgör ska synliggöras, uppenbaras och avslöjas därigenom att vi ger ut det vi har och kan åstadkomma. Det är viktigt att vi inte tappar bort substansen i förkun-nelsen: *viljeinriktningen* att förverkliga denna gemenskap.

Här rör vi vid det innersta och mest gripande i frälsningen. Det finns en text i Nya Testamentet som mer än andra visar oss djupet i denna gemenskap. 2 Kor. 11, från första versen: "Jag skulle önska att I viljen hava fördrag med mig". Hur är det möjligt att en apostel, en sådan auktoritet, talar på det här sättet? Han upplever sig tydligt djupt störd och bedrövad. Han visste inte om det var möjligt få gehör för vad han ville säga. En apostel som själv fött denna församling; han är dess fader. Han började där i Korint arbeta som tåltnakare tillsammans med Priscilla och Akvila. Medan de försörjde sig med detta, utvecklade de ett evangeliskt arbete. Vi ser hur enkelt och äkta det hela föddes och växte fram. Och sedan hur det förstördes. Problemen kom smygande. Korint infiltrerades i församlingen, och man återvände till gammalt beteende.

Paulus klagar över att något skett med hans andliga barn i församlingen, så att de inte kom vidare. I 1 Kor. 1:10 säger han: "Men jag förmanar eder, mina bröder, vid vår Herres, Jesu Kristi, namn att alla vara eniga i edert tal och att icke låta söndringar finnas bland eder, utan hålla fast tillhoppa i samma sinne och samma tänkesätt." De fick krypa ner och ta emot förmaningen, eller resa sig upp och protestera emot den. Inte låtsas som om den inte existerar. Spela skrymtare. Orden är uttalade, och måste nå fram på ett eller annat sätt.

Paulus fortsätter: "Det har nämligen av Kloes husfolk blivit mig berättat om eder, mina bröder, att tvister hava uppstått ibland eder." Hur var detta möjligt? Vi har ju i Apostlagärningarna läst om vad som skedde i Korint. Hur församlingen föddes och utvecklades. Så kom infiltrationen. Det är som om något skett i atmosfären. Gruppbildningar, kategorier och kotterier som bröt ner gemenskapen. Och den församling som skulle synliggöra djup, andlig gemenskap, den söndrades och upplöstes i sina inre beståndsdelar. Det visar sig att de som gjorde sig skyldiga till denna söndring, var människor som kommit till tro på Herren Jesus Kristus och blivit frälsta. Istället för att kämpa för *enheten* odlade de *egenheten*.

"Härmed menar jag att bland eder den ene säger: 'Jag håller mig till Pau-

lus', den andre: 'Jag håller mig till Apollos', en annan: 'Jag håller mig till Cefas', åter en annan: 'Jag håller mig till Kristus.'" Och så kommer, helt logiskt, frågan: "Är då Kristus delad? Icke blev väl Paulus korsfäst för eder? Och icke bleven I väl döpta i Paulus' namn?" Och så utvecklar aposteln detta. Vers 17: "Ty Kristus har icke sänt mig till att döpa, utan till att förkunna evangelium, och detta icke med en visdom, som består i ord, för att Kristi kors icke skall berövas sin kraft."

I tredje kapitlet fortsätter Paulus: "Och jag kunde icke tala till eder, mina bröder, såsom till andliga människor, utan måste tala såsom till människor av köttslig natur, såsom till dem som ännu äro barn i Kristus." Det var en onaturlig situation. Paulus var förhindrad att bära fram det budskap församlingen skulle ha haft. "Mjölke gav jag eder att dricka, fast föda gav jag eder icke, ty det fördrogen I då ännu icke. Ja, inte ens nu fördragen I det, eftersom I ännu haven ett köttsligt sinne". Och så kommer en fråga som var och en särskild måste ställa sig: "och vandren I icke då på vanligt människosätt?"

KORINTISKT BETEENDE

Det liv vi lever för Herren kan inte vara på vanligt människosätt. Vi har distanserat och lagt bakom oss detta. Går vi till 2 Kor. 11 finns en undervisning där utgångspunkten är förunderlig: "Jag skulle önska, att I villen hava fördrag med mig, om jag nu talar något litet efter dårars sätt. Dock, I haven helt visst fördrag med mig. Ty jag nitälskar för eder, såsom Gud nitälskar, och jag har trolovat eder med Kristus och ingen annan för att kunna ställa fram inför honom en ren jungfru. Men jag fruktar, att såsom ormen i sin illfundighet bedrog Eva, så skola till äventyrs också edra sinnen fördärvas och dragas ifrån den uppriktiga troheten mot Kristus.

Vad har skett? Gemenskapen håller på att förvandlas till oigenkännlighet. Syskonen har öppnat för något främmande. De har återtagit det gamla sinne-laget och mönstret; återvänt till gammalt beteende. Istället för att vara *kristna* har de blivit *korintiska*, och likbildats med samtidens talesätt, handlingssätt och tänkesätt. Man tänker, talar och uppträder som världen gör.

Detta är mycket tydligt. Det visar sig vid bordet; vid kärleksmåltiden, så att ingen måltid kan hållas. Även om man bibehåller formen som var ifrån början, och gör samma saker, så har man fått in ett annat sinne, och därför kommer de gamla formerna att vara urgröpta och fyllas med något annat. Det märks framför allt på atmosfären.

Vi dricker ur livets källa för att vi behöver det. Och så händer något. Det kommer en tillsats. En liten, liten droppe. Man kan säga att vattnet fortfarande hämtas ur samma källa. Visst! Men *tillsatsen* som kom till under vägen är farlig. Och därför är det egentligen inte samma vatten som bjuds.

ÄNDRAD KRISTUSBILD

Det vi kan se i den fysiska världen har alltså sin motsvarighet i den andliga världen. De stora problemen är att luften och födan är förgiftad. Vattnet och brödet är förgiftat på grund av tillsatser. Det leder fram till en cancertillvaro, med en väsensfrämmande organism i organismen. Det är detta Paulus försöker undervisa syskonen i Korint om. Resultatet hade blivit något man inte kunnat tänka sig. Paulus hade inte haft anledning tidigare tala med dem om detta, men nu hade de nått stadiet då det var absolut nödvändigt.

Vad är det som drar och lockar oss in i en situation så att det ädlaste och finaste i vårt gudsförhållande går förlorat? Kristusbilderna har inte gått förlorad; den har bara blivit ändrad. Och aposteln uttrycker det så här: "Om någon kommer och predikar en annan Jesus, än den vi hava predikat, eller om I undfån ett annat slags ande, än den I förut haven undfått, eller ett annat slags evangelium, än det I förut haven mottagit, då fördragen I ju sådana alltför väl."

Vilka är det han menar? Han vänder sig faktiskt till församlingen i Korint. I inledningen av första brevet till korinterna får vi reda på församlingens status. Det här är ingen avfällig församling: "Nåder vare med eder och frid ifrån Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus. Jag tackar Gud alltid för eder skull, för den Guds nåd, som har blivit eder given i Kristus Jesus, att I haven i honom blivit rikligen begåvade i alla stycken, i fråga om allt vad tal och kunskap heter. Så har ju ock vittnesbördet om Kristus blivit befäst hos eder, så att I icke stån tillbaka i fråga om någon nådegåva, medan I väntan på vår Herres, Jesu Kristi, uppenbarelse. Han skall ock göra eder ståndaktiga intill änden, så att I ären ostraffliga på vår Herres, Jesu Kristi, dag. Gud är trofast, han, genom vilken I haven blivit kallade till gemenskap med hans Son, Jesus Kristus, vår Herre." Nog finns det aktiviteter och nog finns det andliga kvaliteter i församlingen. Paulus ger församlingen ett enormt fint vittnesbörd.

I det andra brevet, emellertid, där säger han: "Jag fruktar att liksom ormen i sin illfundighet bedrog Eva, så skola till äventyrs också edra sinnen fördär-

vas och dragas ifrån den uppriktiga troheten mot Kristus." Då måste man fråga: Vad är det som skett under vägen? Så länge vi är här i världen, är vi i riskzonen. Det är lätt att bli bedragen. Vi är också benägna att bli lurade. Ormen viskade in Evas öra och ifrågasatte – där kom tillsatsen till det ursprungliga ordet. Det var inget fel i det Gud sagt från början. Problemet är tillsatsen och vår benägenhet att lyssna och ställa vårt öra till förfogande för *tillsatser*.

TILLSATSER FÖRSTÖR

Det är tillsatserna som förstör andelivets glädje och lycka. De förstör möjligheterna att hängivet uppleva den profetiska segern. Och vi får en ny kristusbild; en annan Jesus, en annan ande, ett annat evangelium. Och en annan ande – med tillsatser!

Tänk så mycket Jesus gjort och vill göra för oss, men vi är så benägna att lyssna till viskningarna i vårt öra från Guds ärkefiende satan, han som ibland leder oss in i högmod, ibland in i missmod, men aldrig leder oss till frimodighet. Satan vill gärna roa oss, men aldrig ge oss glädje.

Det är tillsatserna som förstör glädjen, frimodigheten, tacksamheten. Det är tillsatserna som formar oss som det är beskrivet i 2 Kor 11:19: "I haven gärna fördrag med dårar, I som själva ären så kloka." Vad är det som kommit in i gemenskapen och tagit över ledningen och influerar var och en? Vad är det för dårar de har fördrag med? Det är inga clowner. Längre fram får vi förklaringen: "Jag menar nu, att jag icke i något stycke står tillbaka för dessa så övermåttan höga "apostlar"" Det var en besynnerlig rivalitet om uppmärksamheten. Detta kloka släkte betar sig så barnsligt och dumt, att aposteln nästan känner sig förlägen och måste be om ursäkt för att han håller fast vid det ursprungliga ordet. Det har blivit ett stilbrott att predika evangelium! En annan förkunnelse intet bara rivaliserar, men konkurrerar ut det ursprungliga.

Paulus måste bana väg för det budskap han har, genom att uppträda som en dåre: "Om jag än är oförfaren i talkonsten, så är jag det likväl icke i fråga om kunskap. Tvärtom, vi hava på allt sätt, i alla stycken, lagt vår kunskap i dagen inför eder." Och plötsligt ser det ut som om det är helt meningslöst. Vad tjänar det till? När vi har skaffat oss alternativt, det finns så många utbud, och vi har möjlighet att välja det vi vill ha och kan leka religion

Paulus var emellertid inte redo att kompromissa eller be om ursäkt för och lämna det budskap som fött korinterna till liv. Han kunde inte bejaka ell

ler acceptera några av de tillsatser som bl a uppenbarar sig däri att man börjar söka storheter – övermåttan höga apostlar. Paulus talade om ordningen vid Herrens bord. För honom var det centrala brödsbrytelsen och gemenskapen. Detta var alldeles för enkelt och torftigt för korinterna. Nu hade det kommit andra apostlar med andra ord och åthävor och uttrycksmedel. Detta var så spännande och intressant så man fascinerades och förtrollades.

I vers 16 fortsätter Paulus: "Åter säger jag: Ingen må mena, att jag är en dåre; men om jag vore det, så mån I ändå hålla till godo med mig – låt vara sås som med en dåre – så att ock jag får berömma mig något litet. Vad jag talar, då jag nu med sådan tillförsikt berömmar mig, det talar jag icke efter Herrens sinne, utan efter dårars sätt." När det var hungersnöd i Israel, började åsnehuvuden och duvoträck bli dyrbart. Man betalade höga priser för avsöndringsprodukter! Det är precis vad som sker i församlingen. Församlingen betalar enorma summor för åsneskallar. Åsneförkunnelse. Sedan köper man och sätter i sig duvoträck – avsöndringsprodukter. Man kommer ned på en så låg nivå att man håller åsnehuvuden för något dyrbart. Titta på artisterna – där har vi ett åsnehuvud. Professionalismen – ett andra åsnehuvud. Rocken och annat i den stilen – där har vi duvoträck och avsöndringsprodukter. Detta betalar man dyrt och sätter i sig.

FEL NIVÅ

Vi vet att Jesus är livets bröd. Det säger vi nej tack till, och tar duvoträck. Vi säger nej tack till Andens visdom, och väljer åsneskallarna, som får undervisa oss på världsligt vis med världslig visdom. Resultatet kan inte bli något annat än det vi ser i församlingarna idag. Valet är: ett åsnehuvud, eller att församlingen får Kristus som sitt huvud!

Paulus säger klart ifrån att det han nu skriver inte är ett inspirerat budskap som han skulle vilja bära fram, men eftersom församlingen sjunkit ned på en sådan nivå, finns ingenting annat att göra än försöka nå dem på den nivå de rör sig: "Då så många berömma sig på köttsligt vis, vill ock jag berömma mig; I haven ju gärna fördrag med dårar, I som själva ären så kloka. I fördragen ju, om man trålbinder eder, om man utsuger eder, om man fångar eder, om man förhåver sig över eder, om man slår eder i ansiktet." Där har man en ny Kristus, ett annat evangelium. Slutresultatet av detta är trålbundna människor; kränkta och förtryckta individer som fått en ny kunskap och en annan kristusbild.

Den sanna kristusbilden identifierar

oss med Honom och gör oss till segervinnare. Men denne nye Kristus åstadkommer rakt motsatt effekt. Istället för att känna frihet får man komplex. De höga apostlarna förhåver sig, för de har något att berömma sig av. För en del räcker kläderna, utseendet, kosmetikan, eller smyckena för att de ska förhåva sig. Du har inte tillgång till detta, vill kanske inte ha det heller. Så kommer komplexen smygande. Man känner sig så nertrampad, bortkastad och ratad, att man inte ens vågar hävda trons heliga principer i sin tjänst för Gud. Varför lovar du inte Gud i församlingen? Varför väljer du att gå förlorad, när Herren vill frigöra dig? Du går förlorad, om du inte tar vara på en sådan frälsning.

FRAMTIDSPERSPEKTIV

"...om man slår eder i ansiktet." Det är uttryck för smädelse, förlöjligande. Dessa övermåttan höga apostlars förkunnelse synliggjordes på sitt vis i kristen gemenskap. Paulus försöker återföra trossyskonen till bordet, där man delar vad man har; utan att vara överlägsen eller underlägsen. Där man känner som en nåd och ynnest att få ge det man har. Han påminner om brödsbrytelsen för att demonstrera att vi har delaktighet med Honom i höjden. Vi har absolut ingen som helst anledning att känna oss nedtrampade eller bortkastade.

Vi förkunnar ingenting annat än Jesu död till dess att han kommer. Vi har ett klart framtidsperspektiv, och vi har ett hopp som inte gör oss överlägsna, men gör Kristus till triumfator. Vi triumferar med Honom; inte i egen kraft eller med världens visdom, men genom det evangelium vi har mottagit; genom Anden vi har fått och den kristusbild som den helige Ande ständigt levandegör för oss, så att vi kan se Jesus i varje situation; älska honom och likbildas med Honom.

Detta budskap är något enormt underbart; uttalat i smörjelse. Ta emot det, så får du del av samma smörjelse och kan uttrycka vad det evigt nya och härliga budskapet som går ut ifrån den urkristna församlingen betyder och representerar för oss; sena tiders kristna; för tröskelmänniskor som väntar på Hans tillkommelse. Vänd dig till Honom, se på Honom, fungera genom Honom som har drivit dig fram till den punkt då du fick nåd att säga ja till Hans kallelse. Han som lockat och dragit dig med kärlekens tåg för att du skulle komma in i hans gemenskap ska bevara dig till sin tillkommelses dag. Amen.

JESAJA

58 kapitlet

Detta är den fasta, som jag vill ha; att I lossen orättfärdiga bojer och lösen okets band; att I givna de förtryckta fria och krossen sönder alla ok, ja, att du bryter ditt bröd åt den hungrige och skaffar de fattiga och husvilla härbärge, att du kläder den nakne, var du ser honom, och ej drager dig undan för den som är ditt kött och blod.

Då skall ljus bryta fram för dig såsom en morgonrodnad, och dina sår skola läkas med hast, och din rätt skall då gå fram för dig och HERRENS härlighet följa dina spår.

Då skall HERREN svara, när du åkallar honom; och när du ropar, skall han säga: "Se, här är jag." Om hos dig icke får finnas någon som pålägger ok och pekar finger och talar, vad fördärligt är, om du delar med dig av din nödtorft åt den hungrige och mättar den som är i betryck, då skall ljus gå upp för dig i mörkret, och din natt skall bliva lik muddagens sken.

Och HERREN skall leda dig beständigt; han skall mätta dig mitt i ödemarken och giva styrka åt benen i din kropp. Och du skall vara lik en vattenrik trädgård och likna ett källsprång, vars vatten aldrig tryter.

Och dina avkomlingar skola bygga upp de gamla ruinerna, du skall åter upprätta grundvalar ifrån forntida slakten; och du skall kallas "han som nurar igen revor", "han som återställer stigar, så att man kan bo i landet".

Jag önskar

☐ Få Midnattsropet GRATIS tillsänt

☐ Ändra min adress

☐ Stödprenumerera med kr
(Inbetalas på postgiro 48 64 65 - 8)

Ny adress (vid adressändring):

Namn: _____

Namn: _____

Bostad: _____

Bostad: _____

Postnr: _____

Postnr: _____

Adress: _____

Adress: _____

Tel: _____

Tel: _____

Sänd kupongen till MIDNATTSROPET, Box 20134, 161 02 BROMMA